

el mae als mitjans de comunicació durant el 2011

El MAE als mitjans de comunicació durant el 2011

SUMARI

Prensa

- 3 de febrer. **Ara**. El fons bibliogràfic i documental de l'Institut del Teatre, a un clic
- 26 de febrer. **El País**. El metacarpo de Calderón./ Xavier Therós
- 3 de març, **Ara**. El museu del teatre arrenca sense la Generalitat
- 3 de març. **La Vanguardia**. Acuerdo para recuperar el Museo de les Arts Escèniques de Barcelona / Lluís Permanyer
- 8 de març, **Ara**. El Museu de les Arts Escèniques s'ubicarà a l'edifici de la Casa de la Premsa
- 9 de març. **El País**. Nace el Museo Nacional del Teatro / Montañés, J. Á
- 9 de març. **ADN**. Una bronca teatral. Riña por el Museu d'Arts Escèniques / Arnau Mas
- 27 de març. **El Periódico**. Un llegat de teatre. Arxiu Pérez de Olaguer) / Marta Cervera
- 13 de desembre, **El punt.Avui**. El llegat de Fabià Puigserver

Televisió

TV3

- 14 de març. Telenotícies. "Els tresors de l'Institut del Teatre". Vídeo consultable a la web de TV3, vídeos a la carta <http://www.tv3.cat/videos/3421351/Els-tresors-del-lInstitut-del-Teatre>
- 4 de desembre. "Brava, Victoria!". Documental sobre la vida de Victoria dels Angels. Dirigit per Maria Morgues. Vídeo consultable a la web de TV3: <http://blogs.tv3.cat/senseficcio.php>

BTV

- 17 d'abril. BTV, "El fons del futur Museu de les Arts Escèniques preserva la història del teatre català". Vídeo consultable a la web de BTV: <http://www.btv.cat/btvnoticies/2011/04/17/fons-museuartsesceniques/>

Revistes

«Les joies del Museu» dins Hamlet. Revista d'arts escèniques

- Núm. 11. El cartell també fa història
- Núm. 12. la il·lusió d'allò impossible.
- Núm. 13. de viatge amb la Xirgu
- Núm. 14. Nova seu com a regal de centenari.
- Núm. 15. Enric Borràs, l'ànima de Manelic
- Núm. 16. Núria Espert, en bronze i fusta
- Núm. 17. Els Joglars i la història preservada

Prensa digital

- 2 de febrer, **La Malla**. El fons bibliogràfic i documental de l'Institut del Teatre a un sol clic: nova web del Museu de les Arts Escèniques.
- 2 de març, **La Malla**. El fons bibliogràfic i documental de l'Institut del Teatre, a un sol clic.
- 8 de març, **La Malla**. Fogué i Hereu tanquen l'acord per crear el Museu de les Arts Escèniques.
- 10 de juny, **Library Technology Guides**. Virtua SaaS lands role at Barcelona's Institut del Teatre.
- 9 de març, **EL PAÍS.com**. Museo del Teatro. Galería fotográfica
- 5 de desembre, **Cultura 21**. **El portal català del sector de la cultura**, L'Institut del Teatre homenatja Fabià Puigserver.

Webs

Diputació de Barcelona

- 1 de Febrer, "Nou web del Museu de les Arts Escèniques"
- 8 de març, "Conveni entre l'Ajuntament i la Diputació per al futur Museu de les Arts Escèniques"
- 24 de març, "L'Institut del Teatre rep en donació decorats dels germans Salvador i l'arxiu personal del crític Gonzalo Pérez Olaguer".
- 23 de novembre, "L'Institut del Teatre recorda Fabià Puigserver. Exposició retrospectiva, de l'1 de desembre al 30 de juny de 2012".

Web del teatre Lliure

- 2 de desembre, "Fabià Puigserver, teatre d'art en llibertat".

Articles de premsa que han fet referència al MAE o han publicat imatges del MAE

Presència (El Punt Avui) 22- 28 d'abril. Dossier temàtic: Món Titella / Jordi Bordes. Elaborat amb el suport del personal de la Biblioteca de Barcelona del MAE.

Exposició "Vestigis del modernisme. Obrim el teló", del Museu Abelló de Mollet del Vallès:

- 29 d'abril. **Revista del Vallès**. *Vestigis del modernisme. Obrim el teló, nova exposició al Museu Abelló.*
- 2 de maig. **El 9 nou**. *El Museu Abelló inaugura "Vestigis del modernisme. Obrim el teló".*
- 9 de maig. **El 9 nou**. *Una exposició mostra els vestigis modernistes de la col·lecció Abelló.*

Fotografies del fons cedides per il·lustrar articles:

- 23 de gener. **La Vanguardia** "Qué noche la de aquel 1889" de M Chavarria. Imatge de l'escenografia d'en Soler Rovirosa per al Tristany i Isolda estrenat al Liceu el 1889.
- 1 de setembre. **Avui** "La gala "aixeca el teló" s'inspira en el paral·lel". Fotografia del Paral·lel a inicis de segle.

Prensa

a

**DESCARREGA T AQUÍ
LES GÜES E-BOOKS!**

Inicia sessió | Registra't

Ara Premium | Edició paper | Subscripcions

LA MÈTEO
amb

La botiga de l'ara
 Cerca

Entra amb:

Ara TV | Fotografies | Serveis

Tarragona 14°C

Política Opinió Món Societat Cultura Economia Esports Comunicació Xarxes

0 Comentaris
M'agrada 15
Tweet 0
+1 0
A⁺ A⁻

TEATRE

La web també acollirà exposicions virtuals

El fons bibliogràfic i documental de l'Institut del Teatre, a un clic

El Centre de Documentació i Museu de les Arts Escèniques, referent de les arts escèniques a Europa, recull 120.000 obres i més de 20.000 imatges

REDACCIÓ Barcelona | Actualitzada el 03/02/2011 12:03

La web del fons bibliogràfic i documental de l'Institut del Teatre, un dels centres de recerca i informació sobre les arts escèniques de referència a Europa, és accessible a través d'internet, segons ha informat la diputació de Barcelona. El Centre de Documentació i Museu de les Arts Escèniques (MAE) es pot consultar al web www.cdmae.cat.

El catàleg bibliogràfic i audiovisual del MAE conté més de 120.000 obres i documents. També permet accedir a més de 20.000 fotografies del fons de l'Institut, una recopilació de la premsa catalana especialitzada des de l'any 2000, les exposicions virtuals que s'organitzin regularment i un recorregut divulgatiu per la història de les arts escèniques a Catalunya en català, castellà i anglès.

A més del fons sobre teatre català, el MAE acull una de les col·leccions més destacades del Siglo de Oro espanyol. A partir d'ara, tant la bibliografia com els audiovisuals, els cartells, programes de mà, la indumentària i les titelles són més accessibles.

ARA PREMIUM

ART

ANTONI RIBAS TUR/Barcelona

Viena recorda Klimt amb tot el seu esplendor

Els museus vienesos organitzen vuit exposicions per commemorar el 150è aniversari del naixement del fundador de la Sezession

TEATRE

LAURA SERRA/Barcelona

Una obra de 'T-terror' enceta la 'reentrée'

La comèdia de Jordi Oriol al TNC obre un any que ve carregat de comèdies i clàssics combatius

LA CRÓNICA

El metacarpo de Calderón

XAVIER THEROS

Empiezo esta crónica en el Centro de Documentación y Museo de las Artes Escénicas de Barcelona, entre colecciones antiguas de magia, pequeños teatrillos, vestuarios, telones, escenografías i carteles, que documentan la actividad teatral de esta ciudad durante los siglos XIX y XX. He venido a este lugar buscando una pieza insólita, un *bibelot* raro entre los raros: uno de los pocos restos humanos de un dramaturgo convertido en reliquia religiosa, que tiene por protagonista al famoso Calderón de la Barca y uno de sus dedos. El hueso descarnado—concretamente, un metacarpo de la mano derecha— lleva aquí desde 1923, cuando fue donado por el cardenal Monescillo, procedente de su propia biblioteca. Aunque la reliquia ya había iniciado su peregrinaje mucho antes, tal como nos advierte el certificado que con ella se adjunta, expedido ante notario para dar fe de la exhumación llevada a cabo en la iglesia del Salvador de Madrid en el año de 1840, cuando el templo comenzó a amenazar ruina.

Por azares de la vida, este pequeño hueso podría ser el último resto conocido del comediógrafo español. Pues, al mismo tiempo que los despojos del literato recibían nuevamente sepultura en la también madrileña iglesia de San Nicolás, el dedo iba a parar a una colección privada como inusual regalo. Y mientras el cadáver de Calderón iba dando tumbos de tumba en tumba—hasta desaparecer en 1936, durante los primeros compases de la Guerra Civil—, el dedo era enmarcado junto a una litografía del autor y al pequeño certificado antes citado. La leyenda quiere que los restos fueran salvados del furor revolucionario en un muro de la iglesia de Nuestra Señora de los Dolores, donde se han buscado hasta hoy

Falange de un dedo de Calderón de la Barca y un manuscrito original. / TEJEDERAS

Vale la pena una visita al Museo de las Artes Escénicas de Barcelona

sin éxito alguno. Por tanto, el modesto hueso guardado aquí constituye el único recuerdo material conocido que nos queda del ilustre escritor (acompañado de tres textos autógrafos y nueve primeras ediciones de sus comedias, también conservadas en este centro). Es un dedo que tiene su intrínseco, pues podría ser perfectamente el dedo de escribir de tan notable autor; la herramienta con que fueron trazadas las letras de cada una de sus obras. Si les pica la curiosidad—a la espera de que todo el material sea mostrado algún día al gran público—, la reliquia puede verse en la página web de esta institución: www.cdmae.

cat, donde es posible consultar online la mayor parte de sus colecciones. Aunque nada tan emotivo como tener delante de las narices los vestuarios de la gran diva Tórtola Valencia, cargados de pedrería; los carteles de sus espectáculos o los autorretratos que pintó, en los que aparece ora de maja, ora de gitana o de bailarina oriental. La visita ya valdría la pena solo por el gran baúl cargado de etiquetas de hoteles de medio mundo, que dan fe del éxito de esta exuberante artista de la Belle Époque. Pero hay más, como un muñeco original de Juli Pi—el titiritero de los Quatre Gats—, de finales del siglo XIX; o las piezas de grandes maestros de la marioneta catalana, como Didó y Harry Tozer. Los decorados de los hermanos Salvador, frente a los que se han representado la gran mayoría de los *Pastorets* de este país. Escenografías de Apel·les Mestres i Fabià Puigcerver, linternas mágicas de Soler i Roviro, la colección de

castañuelas de José de Udaeta, pinturas de Rusiñol, de Casas, de Guinovart o de Frederic Amat, las herramientas de magia de los hermanos Roca, o el vestuario de Victoria de los Ángeles o de Enric Borràs. Incluso un busto gafe de Serafi Pitarrá, que, en una última humorada de las suyas, cada vez que lo mueven se rompe algo. ¡No me digan que no vale la pena echarle un vistazo!

Bohigas recibe el Premi Nacional por su trayectoria

EL PAÍS, Barcelona

El arquitecto, político y actual presidente del Ateneu Barcelonès, Oriol Bohigas, recibirá el próximo 2 de abril el premio Nacional de Cultura a la Trayectoria Profesional y Artística en un acto que se celebrará en el Saló Sant Jordi de la Generalitat. El jurado ha valorado tanto su "labor meritosa y brillante al frente de diversas entidades y empresas culturales" como su papel en la renovación del urbanismo barcelonés y el trabajo de su estudio MBM, que este año cumple 60 años.

También recibirán el galardón el urbanista Joan Busquets, en la categoría de Arquitectura y Espacio Público; el conservador de fotografía del Museo Nacional de Arte de Cataluña (MNAC), David Balsells, en el apartado de Patrimonio Cultural, y la librería Quera en el apartado de cultura popular.

Los premios, que otorga por segundo año el Consell Nacional de la Cultura i les Arts (www.conca.cat), se otorgan en 16 categorías y se han dado a conocer a lo largo de esta semana.

TEATRO

El amor como hobby

UN MES AL CAMP. De Ivan Turguénev. Dirección: Josep Maria Mestres. Intérpretes: Sílvia Bel, Carme Sansa, Carles Martínez, Robert González, Miriam Alamy. Música: Lluís Llach. Escenografía: Pep Duran. Teatre Nacional de Catalunya, Sala Gran. Barcelona, 24 de febrero.

BEGOÑA BARRENA

Precursor de los temas que más tarde desarrollaría Chéjov, Ivan Turguénev (1818-1883) retrata ya en *Un mes al camp* (1855) la decadencia de la nobleza rusa y su ociosidad. Sus personajes veranean en el campo y el tiempo pasa entre juegos de cartas, lecturas, charlas y paseos por el jardín. En este contexto, Natalia, la protagonista, se aburre mortalmente: Arkadi, su marido, anda siempre ocupado; Rakitin, su eterno pretendiente, ya no la distrae. A todo esto, llega a la hacienda familiar Aleksei, un joven profesor que

acaban de contratar para dar clases al hijo, y Natalia pierde la cabeza por él. Como en Chéjov, tenemos una superficie que parece seguir el curso natural de la vida y unos anhelos que circulan por debajo, aunque Turguénev es más explícito y esas ansias brotan y llegan incluso a salpicar. Turguénev me parece menos sutil en la expresión de los conflictos internos de sus protagonistas. En *Un mes en el camp* esos conflictos se dilatan, para mi gusto, en exceso.

El montaje de Josep Maria Mestres—que se da en una Sala Gran de aforo acotado— parece querer incidir en la vertiente caprichosa, diría, del amor que Natalia siente por el joven profesor. De otro modo no se entiende que el personaje de Aleksei sea tan poco atractivo, como tampoco se entienden los celos que Natalia siente por su pupila Verotxka, una joven que en este montaje no es que no le haga sombra, es que

resulta casi invisible. Es como si todo el embrollo se diera por decisión deliberada de Natalia: me aburro tanto que voy a enamorarme de este pobre iluso que acaba de llegar. Solo así queda justificado un reparto tan irregular.

La Natalia de Sílvia Bel, elegante y poderosa, no es la única protagonista del espectáculo. Carles Martínez, en el papel del médico intruso, cosechó la noche del estreno tantos aplausos como ella. Y es que está francamente gracioso. Sus intervenciones son muy de agradecer, en especial, su pedida de mano a Lizaveta, una escena que justifica por ella sola la segunda parte del montaje, cuyo desenlace se pierde entre demasiados vaivenes del estilo. Los acompañan unos convincentes secundarios interpretados por Carme Sansa, como la madre de Arkadi; Miriam Alamy, como Lizaveta, y Joan Raja en el papel del absurdo pretendiente de Verotxka.

ART I LITERATURA

“Trieste és, alhora, mare i filla dels escriptors”

L'escriptor Claudio Magris presenta al CCCB una exposició sobre la seva ciutat

La Trieste de Magris, exposició comissariada per Giorgio Pressburger, s'apropa literàriament i culturalment a la ciutat on va néixer l'autor d'El Danubi, El viatjar infinit i La història no s'ha acabat.

JORDI NOPCA

BARCELONA. “Crec que el trasplantament d'una part del meu món –la ciutat de Trieste– a una realitat com la barcelonina és adequat i natural”. Claudio Magris està entusiasmat amb la nova exposició del CCCB que, segons Jordi Balló, cap d'exposicions del centre, s'inscriu en la “línia d'experimentació i relectura de les claus literàries de l'actualitat”. “Hi ha dos components que agermanen Trieste i Barcelona –continua Magris–. El primer és la pertinença a una gran cultura, la italiana i l'espanyola, respectivament; el segon és la defensa aferrissada de la seva identitat particular”.

Situada a la punta més meridional i oriental de la regió de Friül-Venècia Júlia, Trieste és una ciutat italiana però amb influències culturals múltiples. Literàriament, ha estat una ciutat que ha donat fruits saborosos en llengua italiana (Umberto Saba, Italo Svevo, Carlo Michelstaedter), alemanya (Theodor Däubler, Julius Kugy), eslovena (Boris Pahor, Alojz Rebula) i en dialecte triestí (Lino Carpinteri). En l'apartat creatiu, *La Trieste de Magris* se centra especialment en el vessant italià, però no oblidat la presència d'altres cultures amb imatges sobre celebracions catòliques, evangelistes, ortodoxes, jueves, musulmanes i budistes, entre altres. Trieste és una ciutat que amb prou feines supera els 200.000 habitants, però a banda de les particularitats culturals en té de climàtiques: hi bufa un vent espec-

La Libreria Antiquaria, un referent literari a Trieste. LESSANDRO PADERNI

al, la *bora*, que es precipita de la muntanya al mar Adriàtic i que pot arribar a ràfegues de 190 km/h, i el cel de la ciutat emet resplendors especials a l'hora de l'albada i a la de la posta de sol. “El temps també és un no-temps estrany”, es pot llegir en un dels retols informatius de la mostra.

Una nova realitat

La Trieste de Magris és la porta d'entrada ideal i temptadora a una ciutat que ha acollit escriptors com James Joyce, que té una cultura de cafès ressenyable i que, encara ara, disposa d'una llibreria de vell –la Libreria Antiquaria– on es pot respirar l'esperit del seu antic propietari, el poeta Umberto Saba. “La visió artística d'una ciutat com Trieste com la que ha fet el comissari Giorgio Pressburger ajuda a configurar una nova realitat”, recorda Magris. I afegeix: “La ciutat és un dels protagonistes de la vida contemporània, i en el cas de Trieste ha estat, alhora, mare i filla dels escriptors”.

Claudio Magris és un dels escriptors triestins més reconeguts de l'actualitat. És objecte i subjecte de la nova exposició del CCCB. CCCB

La Casa de la Premsa és un edifici modernista de Pere Domènech, data de l'Exposició Universal del 1929 i ara l'utilitza la Guàrdia Urbana. COLECTIVO ANGULA

El museu del teatre arrenca sense la Generalitat

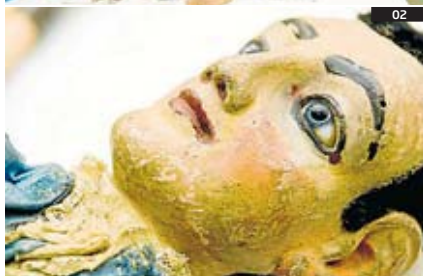
“No demanaré permís per fer projectes”, diu Hereu

La Diputació i l'Ajuntament de Barcelona han signat un acord per obrir el 2013 el Museu de les Arts Escèniques a l'antiga Casa de la Premsa. De moment, no tenen el suport de la Generalitat.

LAURA SERRA

BARCELONA. Al soterrani de l'Institut del Teatre s'hi amaga, en grans caixes de fusta, bona part del patrimoni de les arts escèniques catalanes de l'últim segle. A banda d'un fons bibliogràfic i documental de més de 125.000 volums –considerat un dels més importants d'Europa, sobretot del teatre català i del Segle d'Or espanyol–, l'Institut conserva un bast arxiu fotogràfic, indumentària, escenografies, titelles, programes, cartells i fins i tot quadres relacionats amb el teatre català: hi ha un Manelic de *Terra Baixa* pintat per Ramon Casas, el vestit de Doña Rosita de Margarita Xirgu, castanyoles de José de Udaeta, 400 titelles, escenografies de Mestres Cabanes, fins i tot, un bust de pedra d'Isabel II que a finals del XIX van arrencar de la façana del Liceu, van arrossegar per la Rambla i es va recuperar directament del mar. Tot aquest material tornarà a veure la llum en un futur Museu de les Arts Escèniques (MAE) que ja té ubicació: la Casa de la Premsa. L'Ajuntament ha arribat a un acord amb la Diputació de Barcelona per cedir al museu durant cinquanta anys aquest edifici de Pere Domènech, datat de l'Expo del 1929 i situat a Montjuïc, a prop de la Ciutat del Teatre. Fins ara l'utilitzava la Guàrdia Urbana.

L'alcalde de Barcelona, Jordi Hereu, va advertir ahir que el projecte, de moment, “es posa a l'agenda”. La intenció és inaugurar-lo de cara al 2013, que serà l'Any del Teatre, però, per ara, el MAE no té un pressupost assignat. Tant el president de la Diputació, Antoni Fogué, com

—01— El MAE conserva vestits, fotografies i fins i tot el passaport de Margarita Xirgu. —02— Titella de la col·lecció Anglès.

COLECTIVO ANGULA

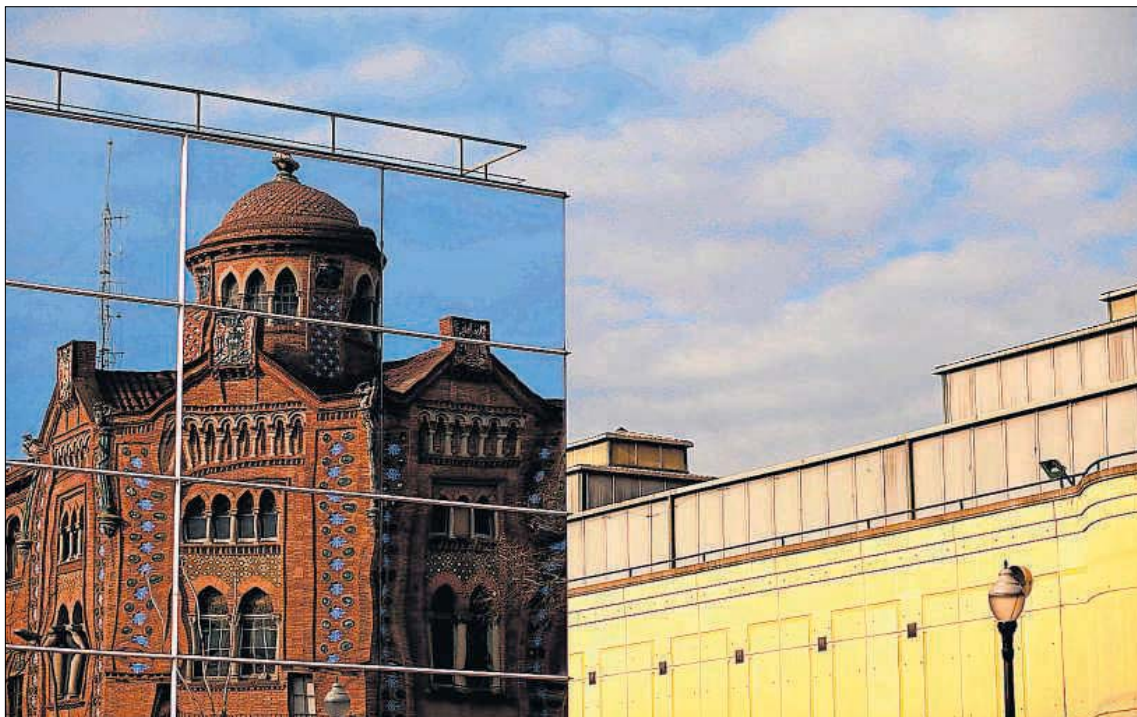
Jordi Hereu van afirmar que esperen la col·laboració de la Generalitat, ja que caldrà reformar l'edifici i fer el projecte museogràfic. A més, esperen que consideri aquest museu d'interès nacional i hi aportï recursos en conseqüència.

“Per al 2011 no demanem res”, es va excusar Hereu, conscient que aquest any el departament de Ferran Mascarell ha ajornat altres projectes de museus i ha retallat el pressupost de la majoria d'equipaments. Hereu fins i tot va esquivar les crítiques que podrien venir de la conselleria per posar-los en un compromís: “No penso demanar permís per tirar endavant projectes. No renunciarem a fer projectes, de cap manera. Aquesta iniciativa no és contra ningú sinó al servei de la cultura”, va dir l'alcalde.

La rica colección está almacenada en cajas desde 1989

Un museo sale a escena

Acuerdo para llevar a la Casa de la Prensa los fondos de artes escénicas

En Montjuïc. La Casa de la Prensa, en la falda de la montaña, es obra del arquitecto Pere Domènech i Roure, hijo de Lluís Domènech i Montaner, y fue uno de los recintos de la exposición de 1929

LLUÍS PERMANYER
Barcelona

La Diputación de Barcelona ha resuelto poner fin a la situación ambigua en que se encontraba su Museu de las Arts Escèniques del Institut del Teatre, con sus fondos almacenados en cajas desde 1989. El próximo martes firmará un acuerdo de colaboración con el Ayuntamiento de Barcelona.

Entre los acuerdos destaca que el Ayuntamiento se compromete a iniciar el trámite para ceder durante cincuenta años la Casa de la Prensa, para que se convierta en sede del citado museo. La Diputación realizará un estudio destinado a permitir la rehabilitación integral del edificio. Y ambas instituciones buscarán los recursos económicos para financiar todo este proyecto.

Este desenlace positivo es la culminación del proceso desencadenado por un artículo que publiqué a finales del 2008 en estas páginas: denunciaba que la Diputación tenía un museo oculto; oculto no significaba en malas condiciones ni que careciera de operatividad.

Desde que tuvo que abandonar la sede espectacular del palacio Güell, el museo había sufrido una situación de incertidumbre, a la

espera de que se materializara la construcción de un nuevo edificio. Pese a que el Institut del Teatre se había instalado de forma magnífica en Montjuïc, no había forma de que el mencionado museo vislumbrara la posibilidad de asentarse en una sede, tal como en principio había sido previsto y acordado formalmente.

Todo hacía presagiar que esta situación insostenible, la de verse tan valiosa colección condenada a permanecer almacenada, se enquistaba de forma cada vez

más inquietante. Un destino razonable que apuntaba en mi artículo era precisamente el de la Casa de la Prensa, por su cercanía, infrautilización y singularidad arquitectónica. Antoni Fogué, presidente de la Diputación, evidenció desde el primer momento la voluntad de resolver tan enojosa situación heredada; por fin ha desencallado el problema y lo ha encauzado de manera eficaz y realizable.

La Casa de la Prensa era uno de los edificios que cumplieron

la misión de ser pabellones de la magna Exposición Internacional de 1929. El proyecto lo dibujó en 1926 el arquitecto Pere Domènech i Roure, hijo de Lluís Domènech i Montaner. Tenía originalmente por misión urbanística marcar con autoridad la esquina de la avenida Rius i Taulet con la calle Guàrdia Urbana.

Su eclecticismo historicista combina distintas fuentes de inspiración, de raíz neomudéjar, neorrománica, neogótica o así, lo que indujo a ensamblar materia-

les bien diversos, como el ladrillo visto, la cerámica o el hierro.

Últimamente había albergado la sede de la Guàrdia Urbana. Luego hubo la tentativa, fallida, de contener un proyecto de signo gastronómico promovido por el artista Miralda. Desde entonces ha permanecido a la espera de encontrar un destino mejor y definitivo. Aunque externamente ofrece un aspecto adentado, el interior exige una restauración a fondo.

UNA OBRA DE PERE DOMÈNECH

El edificio fue construido en 1926 para la Exposición Internacional de 1929

PROYECTO FALLIDO

Miralda intentó llevar a esta sede un proyecto de signo gastronómico

EL ESTILO ARQUITECTÓNICO

Del neomudéjar al neorrománico y el neogótico jalonan las fachadas

Algunas de las obras más destacadas de Pere Domènech i Roure fueron encargos para la Exposición de 1929, como el Estadi y el Palau Nacional (en colaboración con los colegas Enric Catà y Pedro Cendoya, hoy sede del Museu Nacional de Catalunya); pero también culminó la obra de su padre en el recinto del hospital de Sant Pau, con la puesta en pie de los cuatro últimos pabellones).

El Museu del Teatre tuvo su origen gracias a la dinámica iniciada del crítico musical y de teatro de *La Vanguardia*, Jesús Bertran. Su espíritu inquieto y cívico le indujo a promover ya en 1912 semejante proyecto, que mereció un beneplácito general; y para dar ejemplo, él mismo principió la colección.

No se trata ahora de relatar con detalle esta historia, de muy azarosa trayectoria. Lo que importa es hacer hincapié en algunos hechos significativos, como el haber pasado pronto bajo el amparo de la Diputación de Barcelona, tener como sede el majestuoso palacio Güell o la adquisición de la formidable colección teatral de Arturo Sedó. Desde 1983 pasó a ser denominado Museu de les Arts Escèniques del Institut del Teatre. ●

8

PINTURAS, CARTELES, FOTOGRAFÍAS, TÍTERES...

Uno de los mejores fondos del continente

■ El fondo documental, bibliográfico y museístico que atesora el Institut del Teatre es de una relevancia singular. Su biblioteca está considerada como una de las más destacadas de Europa en su especialidad y la segunda del mundo sobre el Siglo de Oro. Posee unos 125.000 volúmenes y unos 5.000 manuscritos y autógrafos. Es relevante la excepcional colección de Artur Sedó, considerada como la más importante sobre el teatro catalán, con

muchas obras originales de los principales autores.

El archivo fotográfico consta de más de 150.000 imágenes; una parte destacada es la constituida por el fondo del profesional Pau Barceló.

Conserva unos 5.000 carteles. Entre los pertenecientes al muy apreciado período modernista descuellan los debidos a Rusiñol, Mucha o Adrià Gual, y también los de los ballets rusos.

Más de 700 vestidos sobresalen en el conjunto de indu-

mentaria, con colecciones de Enric Borràs, Margarita Xirgu, Tórtola Valencia o Carmen Amaya.

La escenografía reúne obras de los más destacados maestros de la especialidad, y también diversas maquetas que para el ballet ejecutó el pintor Antoni Clavé.

Destacable es también el fondo de títeres y marionetas. Y el medio millar de pinturas, con obras de Casas, Rusiñol, Fortuny o Mariano Andreu.

PUEDEN SEGUIR LA TRAYECTORIA DE ESTOS FONDOS EN www.lavanguardia.es/hemeroteca

DESCARREGAT AQUÍ
LES GUIES E-BOOKS!

Inicia sessió Registra't

Entra amb:

Ara Premium Edició paper Subscripcions

Ara TV Fotografies Serveis ▼

Política Opinió Món Societat **Cultura** Econom

0

Comentaris

M'agrada 1

Tweet 0

+1 0

A+ A-

ARTS ESCÈNIQUES

L'equipament exhibiria els fons que conserva al seu magatzem l'Institut del Teatre

El Museu de les Arts Escèniques s'ubicarà a l'edifici de la Casa de la Premsa

La Diputació i l'Ajuntament de Barcelona segellen un acord per obrir el 2013 un nou museu d'interès nacional sense garantir-se la col·laboració de la Generalitat

LAURA SERRA Barcelona | Actualitzada el 08/03/2011 17:07

La història del teatre català i espanyol està dins de caixes de fusta als magatzems de l'Institut del Teatre. El Museu de les Arts Escèniques que històricament ha estat vinculat a l'Institut del Teatre i que havia estat obert en l'anterior seu de l'escola d'arts escèniques al Palau Güell, tornarà a mostrar l'esplendor del teatre català al públic a partir del 2013. I ho farà a l'antiga Casa de la Premsa, l'edifici modernista de Pere Domènech situat a Montjuïc (aixecat en motiu de l'Expo de 1929) que avui infrautilitza la Guàrdia Urbana. Aquest matí han signat un conveni la Diputació de Barcelona i l'Ajuntament de la ciutat, els primers s'ocuparan d'omplir l'edifici amb els fons que conserva l'Institut del Teatre, mentre que l'Ajuntament cedirà l'edifici per a aquest ús durant cinquanta anys. Tot i la voluntat que el nou museu sigui considerat d'interès nacional, aquestes institucions no compten encara amb el suport de la Generalitat, tot i que esperen obtenir-lo. "No penso demanar permís per tirar endavant projectes. Tirarem endavant els projectes en què creguem. No demanem res a la Generalitat aquest 2011. D'aquí un temps esperem que la Generalitat pugui sumar esforços", ha dit l'alcalde Jordi Hereu.

Casa de la premsa COLECTIVO ANQUILA

El Museu de les Arts Escèniques, que ara és consultable a través de la xarxa, ja que en bona part està digitalitzat, compta amb 500.000 documents conservats, entre llibres, cartells, originals de figurisme, fotografies, etc. A més, el MAE ha rebut diverses donacions: hi ha part del llegat de Margarida Xirgu (vestits i documents), el vestuari de Victòria dels Àngels, vestuari i decorats de Fabià Puigserver, mobles, un quadre de Ramon Casas sobre Manelic de Terra Baixa, decorats de Mestres Cabanas (el darrer autor d'escenografies en paper del Liceu), una col·lecció de 400 titelles, la col·lecció més important d'originals d'autors del Segle d'Or com Calderón de la Barca. Els seus responsables han dit avui que és el fons d'arts escèniques més important de l'Estat Espanyol i que, en el nou edifici, servirà per als professionals i també perquè "els joves comencin a estimar el teatre", ha dit l'alcalde Jordi Hereu.

Roser Camí (Olga Sergeievna), en una escena de *Les tres germanes*. / ROS RIBAS

Siempre nos quedará Moscú

El Lliure estrena un nuevo montaje de 'Les tres germanes'

JACINTO ANTÓN
Barcelona

“¡A Moscú!, ¡a Moscú!”: el grito vehemente de Irina Sergeievna que expresa el conmovido y eterno anhelo de las tres hermanas Prózorov por escapar de sus existencias constreñidas en una vida de provincias volverá a sonar esta noche en el Teatre Lliure (Montjuïc). Vuelve *Les tres germanes*, de Chéjov, que ya montó Lluís Pasqual en la temporada 78-79, ahora dirigida por Carlota Subirós con Alba Pujol como Irina, Mia Esteve como Maixa y Roser Camí como Olga. La propia Subirós firma una adaptación que suprime personajes—de 14 a 11, desaparecen los dos cadetes y Anfisa, la nodriza—y deja la representación en algo menos de dos horas que se ofrecen de un tirón. La traducción (directa del ruso) es de Miquel Cabal.

La directora señaló ayer que

Les tres germanes trata sobre cómo asumir el propio fracaso, el descalabro de las ilusiones, las ambiciones y las expectativas. “Habla de la constatación de que los sueños se quedan solo en eso, en sueños”. Recordó que a Chéjov —“el Bach del teatro por su espiritualidad, nitidez y virtuosismo”—se le ha colgado el sambenito de pesimista que se recreaba con malsana languidez en un desesperanzado y trasnochado clima de fin de época. “Mi sensación es precisamente lo contrario: creo que hay un increíble impulso optimista de seguir adelante, de transformación. La metáfora de Moscú invita a huir de la vida pequeña, anquilosada y sin sentido”. Subirós citó a Nabokov y su bella consideración de que si los personajes de Chéjov tropiezan y se atascan es porque miran a las estrellas.

Apuntó que ese optimismo vital de Chéjov proviene de su con-

dición de médico. “Sus obras quieren ser curativas, atraviesan el dolor no para recrearse en él, sino para buscar la salud”. Subirós ha optado por situar la obra en su contexto histórico. “No se puede trasladar ese universo militar que rodea el desasosiego de las hermanas sin desbaratar la trama, al igual que la relación de los personajes con el trabajo”. Para la directora es muy relevante la obsesión de los personajes con el paso del tiempo y lo que pensarán las generaciones futuras de ellos, algo que expresa especialmente el teniente coronel Verxinin, un Eduard Farelo que recuerda poderosamente al Fermi Reixach que hizo el papel hace 30 años (en el estreno de la obra en 1901 lo encarnó el propio Stanislavski!). El papel del capitán Soleoni lo hace Bernat Quintana, que no solo tiene un aire a lo Chéjov, sino que se ha leído a Lermontov.

La Casa de la Prensa, construida por Pere Domènech, que acogerá en 2013 el nuevo museo. / JOAN SÁNCHEZ

Nace el Museo Nacional del Teatro

Firmado un convenio de creación a espaldas de la Generalitat

J. Á. MONTAÑÉS, Barcelona

“En la próxima reunión con Mascarell le propondré que participe, pero no pienso pedirle permiso para sacar adelante el proyecto. Tenemos el edificio y la colección, lo lógico es que unamos esfuerzos”, aseguró el alcalde de Barcelona, Jordi Hereu, tras firmar un convenio con el presidente de la Diputación, Antoni Foguet, para crear en 2013 el Museo de las Artes Es-

cénicas en la Casa de la Prensa, un edificio de 2.000 metros cuadrados construido en 1926 para la Exposición Internacional. “Nace con la voluntad de que sea nacional, por la importancia de la colección; no le pediré a Mascarell que esté en la agenda, léase presupuesto de 2011, pero sí en la de 2013”, aseguró el alcalde.

Los más de 500.000 registros de la colección que conserva el Institut del Teatre la convierten

en la más destacada de España y una de las mejores de Europa, según sus responsables. Entre las piezas, destacan carteles modernistas de Rusiñol y Alfons Mucha; vestidos de Margarita Xirgu, Victoria de los Ángeles y Francesc Viñas; escenografías; fotografías, y 125.000 volúmenes, entre los que destacan manuscritos del Siglo de Oro y 500 pinturas de Ramon Casas, Santiago Rusiñol y Mariano Fortuny, entre otros.

UNILAND CEMENTERA, S. A. JUNTA GENERAL ORDINARIA DE ACCIONISTAS

Por acuerdo del Consejo de Administración se convoca a los señores accionistas a la junta general ordinaria, que se celebrará, en primera convocatoria, el día 11 de abril de 2011, a las 12 horas, en el domicilio social, sito en Barcelona, calle Còrrega, 299, 5º, o de no alcanzarse el quórum necesario, en segunda convocatoria, el día 12 de abril, en el mismo lugar y hora, para deliberar y resolver los asuntos comprendidos en el siguiente

ORDEN DEL DÍA

Primero. Examen y aprobación, en su caso, de las cuentas anuales e informe de gestión, así como la gestión del Consejo de Administración, todo ello correspondiente al ejercicio 2010.

Segundo. Propuesta de aplicación del resultado de dicho ejercicio.

Tercero. Delegaciones para llevar a cumplimiento los acuerdos que se adopten en la junta.

Cuarto. Aprobación del acta de la junta general, de conformidad con los artículos 202 o, en su caso, 203 de la Ley de Sociedades de Capital.

Se hace constar el derecho que corresponde a todos los accionistas de examinar en el domicilio social las cuentas anuales e informes de gestión y la propuesta de aplicación del resultado que van a ser sometidos a la aprobación de la junta, a que se refieren los puntos primero y segundo del orden del día y el informe de los auditores de cuentas. También tienen derecho a pedir la entrega o el envío gratuito de dichos documentos.

Asimismo, conforme a lo dispuesto en el artículo 197 de la Ley de Sociedades de Capital, desde el mismo día de la publicación de la convocatoria y hasta el séptimo día anterior al previsto para su celebración en primera convocatoria, los accionistas podrán solicitar por escrito los informes o aclaraciones que estimen precisos, o formular por escrito las preguntas que estimen pertinentes, acerca de los asuntos comprendidos en el orden del día.

Podrán asistir a la junta general los accionistas que tengan las acciones inscritas en el registro contable cuya leyenda está encomendada a Riva y García-1877, A.V., con cinco días de antelación a aquel en que haya de celebrarse la junta. A cada accionista que, según lo dispuesto anteriormente, pueda asistir a la junta, le será facilitada una tarjeta de asistencia personal, bien en la entidad depositaria de sus acciones, en Riva y García-1877, A.V., calle Diputación, 246, principal, de Barcelona, o en la secretaría de la sociedad, calle Còrrega, 299, 5º, de Barcelona (previa presentación del certificado acreditativo que justifique la inscripción de las acciones en el mencionado Registro), donde constará el número de acciones de que sea titular y votos que le correspondan, a razón de un voto por cada acción.

Se comunica, también, que el Consejo ha hecho uso del derecho que confiere el artículo 203 de la Ley de Sociedades de Capital, y, por tanto, el acta de la junta se levantará por notario.

Barcelona, a 1 de marzo de 2011. El presidente del Consejo de Administración, Participaciones Estella 6, S.L.U., representada por José Manuel Revuelta Lapique

CORPORACIÓN UNILAND, S. A.

JUNTA GENERAL ORDINARIA DE ACCIONISTAS

Por acuerdo del Consejo de Administración, se convoca a los señores accionistas a la junta general ordinaria, que se celebrará, en primera convocatoria, el día 11 de abril de 2011, a las 13 horas, en el domicilio social, sito en Barcelona, calle Còrrega, 299, 5º, o de no alcanzarse el quórum necesario, en segunda convocatoria, el día 12 de abril, en el mismo lugar y hora, para deliberar y resolver los asuntos comprendidos en el siguiente

ORDEN DEL DÍA

Primero. Examen y aprobación, en su caso, de las cuentas anuales e informe de gestión, individuales y consolidados, así como la gestión del Consejo de Administración, todo ello correspondiente al ejercicio 2010.

Segundo. Propuesta de aplicación del resultado de dicho ejercicio.

Tercero. Reelección de consejeros.

Cuarto. Delegaciones para llevar a cumplimiento los acuerdos que se adopten en la junta.

Quinto. Aprobación del acta de la junta general, de conformidad con los artículos 202 o, en su caso, 203 de la Ley de Sociedades de Capital.

Se hace constar el derecho que corresponde a todos los accionistas de examinar en el domicilio social las cuentas anuales e informes de gestión y la propuesta de aplicación del resultado que van a ser sometidos a la aprobación de la junta, a que se refieren los puntos primero y segundo del orden del día y el informe de los auditores de cuentas. También tienen derecho a pedir la entrega o el envío gratuito de dichos documentos.

Asimismo, conforme a lo dispuesto en el artículo 197 de la Ley de Sociedades de Capital, desde el mismo día de la publicación de la convocatoria y hasta el séptimo día anterior al previsto para su celebración en primera convocatoria, los accionistas podrán solicitar por escrito los informes o aclaraciones que estimen precisos, o formular por escrito las preguntas que estimen pertinentes, acerca de los asuntos comprendidos en el orden del día.

Podrán asistir a la junta los accionistas que tengan inscritas sus acciones en el libro-registro con cinco días de antelación a la fecha de su celebración y presenten la tarjeta de asistencia que oportunamente se les facilitará.

Se comunica, también, que el Consejo ha hecho uso del derecho que confiere el artículo 203 de la Ley de Sociedades de Capital, y, por tanto, el acta de la junta se levantará por notario.

Barcelona, a 1 de marzo de 2011. El presidente del Consejo de Administración, Participaciones Estella 6, S.L.U., representada por José Manuel Revuelta Lapique

ITUSA iniciatives i transformacions urbanes s.a.

SUBHASTA D'UN SOLAR URBÀ PROPIETAT DE L'EMPRESA MIXTA 'INICIATIVES I TRANSFORMACIONS URBANES S.A.' (ITUSA) AL MUNICIPI D'EIVISSA

L'empresa mixta ITUSA informa que el dia 5 de març de 2011 s'ha publicat al BOIB el plec de condicions que regirà la subhasta d'un solar urbà ubicat al municipi d'Eivissa i amb les següents característiques:

Emplaçament: Entre el carrer de Madrid núm. 32-36 i l'avinguda d'Isidor Macabich 6-10.

Superfície: 1.640 m2.

Preu de sortida: 7.995.720 euros.

El plec de condicions es troba exposat al tauló d'anuncis d'ITUSA. Les ofertes podran ser presentades al registre d'entrada d'ITUSA (carrer de Carles III 4, sisé pis).

El termini límit de presentació d'ofertes serà fins les 13 hores del vintè dia natural des del dia següent a la publicació al BOIB.

Més informació: 971 194600 – 971 191402. Fax: 971 194601.

Correu electrònic: itusa@itusa.e.telefonica.net

Barcelona

EQUIPAMIENTOS

Una bronca teatral

RIÑA POR EL MUSEU D'ARTS ESCÈNIQUES

Hereu prescinde del conseller Mascarell para crear el nuevo centro cultural

Arnau Mas
Barcelona

● La política cultural ha abierto una grieta en Sant Jaume.

El Ajuntament de Barcelona firmó ayer un convenio con la Diputació para impulsar el futuro Museu de les Arts Escèniques sin esperar a que se una al acuerdo la Generalitat, que ha recortado el presupuesto en equipamientos culturales entre un 15 y un 20%.

El museo –que se ubicará en la Casa de la Premsa– se hará con o sin la ayuda del Govern, advirtió ayer el alcalde, Jordi Hereu, que aseguró que no piensa “pedir permiso” a Ferran Mascarell, para materializar el proyecto.

“Me reuniré con el consejero de Cultura en los próximos días y espero que entienda que éste tiene que ser un museo nacional”, afirmó ayer Hereu.

OBJETIVO: ABRIR EN 2013

Consciente de los recortes en Cultura, el alcalde “sólo” pedirá a su ex compañero de partido que ponga el proyecto “en agenda” para que sea una realidad en 2013, coincidiendo con el Año del Teatro en Barcelona y el centenario del Institut del Teatre, cuyo fondo será el eje del nuevo centro.

Fuentes del Departament de Cultura aseguraron ayer a ADN que, “de momento”, el Museu d'Arts Escèniques sólo es una idea del Ajuntament y de la Diputació, pero no descartaron que la Generalitat se una.

Historia tras las bambalinas. El alcalde de Barcelona, Jordi Hereu, y el presidente de la Diputació, Antoni Fogu, visitaron ayer el fondo documental y bibliográfico del Institut del Teatre, que se exhibirá en el futuro Museu de les Arts Escèniques. JORDI SOTERAS

El apunte

Fondo de referencia en Europa

● El fondo documental del Institut del Teatre, que se exhibirá en el futuro museo, es considerado el primero en España y uno de los más importantes en Europa. Contiene 500.000 registros entre escenografías, vestidos, carteles, títeres, pinturas y fotografías. El fondo tiene además 100.000 grabaciones

audiovisuales con las obras que representadas en los últimos 100 años de historia del teatro catalán. También hay 5.000 carteles de autores como Santiago Rusiñol; vestidos de artistas como Margarida Xirgu y Carmen Amaya; y 500 pinturas, con obras de Ramon Casas, Mariano Fortuny y Mariano Andreu.

El dato

La Casa de la Premsa, ayer.

Un edificio construido para la Expo del 29

● El futuro Museu de les Arts Escèniques se situará en la Casa de la Premsa, edificio construido para la Exposición Internacional de 1929. Es obra de Pere Domènech i Roura, autor del Estadi Olímpic de Montjuïc e hijo del arquitecto Lluís Domènech i Montaner. La Casa de la Premsa era hasta ahora una de las sedes de la Guàrdia Urbana.

El museo ocupará la Casa de la Premsa, un edificio de Domènech i Roura situado en la falda de Montjuïc, junto al Mercat de les Flors.

La Diputació se encargará de la rehabilitación integral de la finca modernista –que cuenta con una superficie útil de unos 2.000 metros– y de realizar el proyecto museográfico.

El presidente de la Diputació, Antoni Fogu, explicó ayer que todavía no se han decidido los presupuestos que

destinarán a la ejecución de la obra, ya que están a la espera de los estudios sobre el coste de la rehabilitación.

Fogu y Hereu visitaron ayer el fondo museístico y bibliográfico del Institut del Teatre, que se exhibirá en el futuro Museu de les Arts Escèniques y que explica la historia de los últimos 100 años del teatro catalán.

La colección, que cuenta con más de 500.000 registros, estaba almacenada en cajas desde 1989.

Xpresate
barcelona@adn.es

MUNICIPALES

Xavier Trias y su nuevo lema.

Trias vaticina “momentos de gran tensión” con Artur Mas

● Xavier Trias cree que si se convierte en el alcalde de Barcelona le tocará vivir “momentos de gran tensión” con Govern de la Generalitat. Así lo aseguró ayer el candidato de CiU en el Ajuntament preguntado por los recortes del Ejecutivo de Artur Mas.

Trias, que ayer presentó su nueva imagen de precampaña (*Tu i Trias*), criticó que el alcalde, Jordi Hereu, sólo haya sido exigente con la Generalitat cuando el PSC ha dejado de presidirla. “Lo que no puede ser es que sólo se sea exigente en función de quién gobierna”, dijo, tras reconocer que él será “comprensivo” porque el tripartito “ha llevado a la Generalitat al límite de la catástrofe”.

Uno de sus rivales, Alberto Fernández Díaz, criticó ayer que los 12 concejales de CiU vayan a votar en la consulta independentista del 10 de abril, algo que atribuye a “hacer méritos con ERC y Laporta”. El líder del PP también echó en cara a Hereu su “afonía” cuando gobernó el tripartito y reclamó más Mossos d'Esquadra para no seguir “bajo mínimos”.

Ricard Gomà (ICV) dijo ayer que crear la tasa turística es “imprescindible” para “compensar” a la ciudad. **L.T.**

El matí de Catalunya Ràdio

amb Manel Fuentes

De dilluns a divendres, de 6 a 12 h

Apil, Catalunya Ràdio

CATALUNYA RÀDIO

LÍDER 353.000 oients*

Benvinguts a casa vostra

facebook.com/elmatedecatalunyaaradio
twitter.com/elmatedecatalunyaaradio

*Font: 2011 Ràdio Catalunya. Dades setembre-novembre 2010

UNA VALUOSA DONACIÓ

Un llegat de teatre

La viuda de Gonzalo Pérez de Olaguer cedeix l'arxiu del crític al Museu de les Arts Escèniques **≡ El fons ja es pot consultar**

MARTA CERVERA
BARCELONA

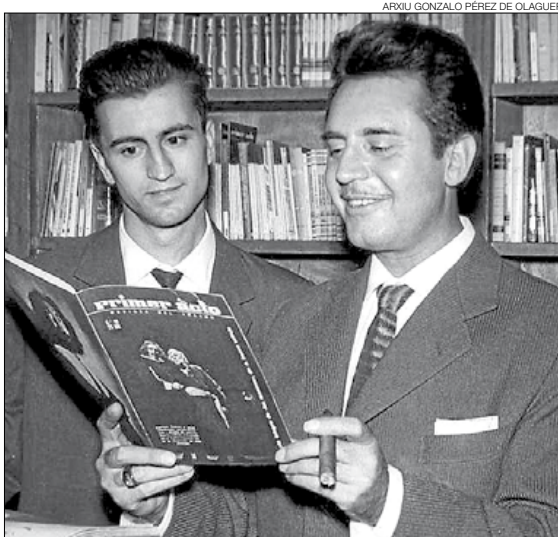
Gonzalo Pérez de Olaguer va dedicar 50 anys de la seva vida a col·leccionar tota mena de materials relacionats amb el seu món, el teatre. El periodista i crític d'EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, mort el 2008, va emmagatzemar a casa seva un munt d'informació –cartes, fotografies, expedients, crítiques, retalls de premsa, cedés..., que la seva viuda, Mercè Taltavull, ha cedit al Museu de les Arts Escèniques (MAE), que també actua com a centre de documentació.

«És impressionant. El Gonzalo ho guardava tot», explica Anna Valls, directora del centre, que confessa que ha quedat sorpresa davant la quantitat de material que va arribar a acumular. «El Gonzalo tenia tot el despatx i part del garatge ple de papers i carpetes», recorda la seva dona, satisfeta amb el «desallotjament» que ha fet el MAE. Els documents de l'estudi del teatre que van interessar el MAE ocupen unes 150 caixes d'arxiu.

El fons ja apareix registrat a la web del museu www.cdmae.cat, on figura l'inventari del material disponible: no està digitalitzat i únicament es pot consultar anant al MAE, que té la seu a l'Institut del Teatre.

«Cada fons és diferent però aquest destaca per exhaustiu i extens en el temps», diu la directora. Entre les joies de la col·lecció, Valls subratlla la correspondència. «Als estudis que recorren a nosaltres els interessaven molt les cartes perquè ofereixen una informació personal i de primera mà».

Entre les cartes de l'autor del llibre *Els anys difícils del teatre català*.

►► Gonzalo Pérez de Olaguer, a l'esquerra, amb l'actor Carlos Lemos.

«La documentació destaca per exhaustiva i extensa en el temps», explica Anna Valls, directora del MAE

Memòria crítica hi figuren diversos comunicats oficials dels jutjats que fan palès els problemes que li van reportar articles publicats en revistes com *Penthouse*.

«A diferència d'altres fons, el de Pérez de Olaguer és exhaustiu perquè va guardar totes les seves crítiques a partir de les quals un es pot

fer a la idea de com ha sigut l'escena catalana les últimes dècades», diu Valls. «No les he comptat però hi deu haver milers de crítiques».

«Tot ho tenia ordenat per temes», recorda la viuda de Pérez de Olaguer. Va obrir carpetes, per exemple, per al cas *Flotats*, sobre la polèmica amb l'aleshores conseller Joan Maria Pujals, i el conflicte *Segarra-Flotats*. I també la creació de *Penthouse* va ocupar una voluminós dossier. Com a arxiver, Pérez de Olaguer sempre va ser fidel al paper. La tecnologia digital no anava amb ell. «Li va costar acostumar-se a l'ordinador. Així que ell va seguir retallant i guardant-ho tot en paper», evoca Mercè Taltavull. ≡

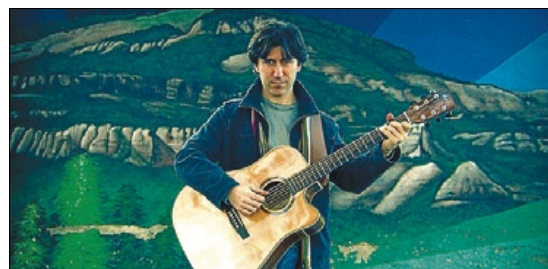
JORDI COTRINA

**JOSEP MARIA POU
VEN A HEREU EL PÀ
DEL TEATRE**

Barcelona o Nombrosos actrius i actors –com Josep Maria Pou, a la foto– van donar ahir el tret de sortida del Dia Mundial del Teatre, que se celebra avui, posant-se darrere del taulell de diverses

fleques de la ciutat per oferir a la clientela el Pa del Teatre. Un dels clients a qui va atendre Pou al Forn Baltà, del barri de Sants, va ser ni més ni menys que l'alcalde, Jordi Hereu. ≡

TR3SC

►► Pol Cruells, compositor i cantant de folk.

‘Concert TR3SC’ de Pol Cruells

El compositor i cantant Pol Cruells presentarà en *Concert TR3SC* el seu disc debut, *Passeu, passeu...*, publicat al gener. Les seves composicions, fusió de folk, country i cançó d'autor, aborden temes

universals com l'amor o el desàl·liment. Habitual dels locals de música en directe, Pol Cruells va presentar el seu àlbum al Palau de la Música al febrer, on va ser teloner d'Els Amics de les Arts.

RESERVA D'ENTRADES

Proposta: entrades per al *Concert TR3SC* de Pol Cruells. **Preu:** entrades gratuïtes i exclusives per a socis del TR3SC. **Data:** dimecres, 30 de març, a les 21.15 h. **Espai:** Sala B de Luz de Gas (C/ Muntaner, 246, Barcelona). **Manera de participar-hi:** reserva d'invitations a través de la web del TR3SC, www.tresc.cat.

‘El casament...’ toma a l'Almeria Teatre

L'Almeria Teatre de Barcelona acull, per segona temporada consecutiva i sense data de sortida, *El casament dels petitburguesos*, obra de Bertolt Brecht dirigida per Victor Àlvaro. El text va servir a Bertolt Brecht per desemmascarar els convencionalismes socials i la superficialitat de les relacions humanes de la seva època. L'obra mostra nou personatges que es reuneixen a casa d'una parella de nuvis per celebrar el seu enllaç. *El casament dels petitburguesos* és una producció de Gataro i està basat en la traducció que Feliu Formosa va fer de l'obra original de Brecht.

►► Dos actors del repartiment.

COMPRA D'ENTRADES

Proposta: entrades per a *El casament dels petitburguesos*. **Preu:** entrades per 12 euros per a socis del TR3SC. **Data:** els dimecres 13, 20 i 27 d'abril, i els dijous 14, 21 i 28 d'abril, a les 20 h. **Espai:** Almeria Teatre (C/ Sant Lluís, 64, Barcelona). **Manera de participar-hi:** a Tel-Entrada, trucant al 902.10.12.12 o a la web www.telentrada.com.

COMPOSICIONS MÚSICA DE SULTANS OTOMANS

Istanbul Sazendeleri és una formació de sis virtuoses instrumentistes que interpretaran algunes de les peces més importants compostes per sultans otomans.

Caixaforum. Av. del Marquès de Comillas, 6-8, Barcelona. **3 d'abril, a les 19.30 h.**
2x1 per als socis del TR3SC.
Compra d'entrades a **Servicaixa**, 902.527.333 o a www.servicaixa.com.

TEATRE UNA COMÈDIA D'ACCENT FRANCÈS

Je ne parle pas français és una comèdia amb textos de Laura Jou i Emilià Carrilla, i dirigida per aquest últim. Quatre intèrprets participen en l'obra, que disposa de música en directe. **Almeria Teatre.** Sant Lluís, 64, Barcelona. **Avui i els dies 2 i 3 d'abril, a les 20 h.**
Entrades per 12 € per a socis TR3SC.
Compra de localitats a Tel-Entrada, 902.10.12.12 i www.telentrada.com.

Per fer-vos socis del TR3SC o sol·licitar més informació sobre les ofertes podeu trucar al 902.33.90.33 o entrar a la pàgina web www.tresc.cat

Agenda

«
Fira de BrocanTERS de la Diagonal
Antiguitats, decoració i col·leccionisme fins al 20 de desembre

«
La Pedrera
Exposició de Perejaume que recull l'obra dels últims vint anys de l'artista

BARCELONA 17.00 i 19.30 CINEMA

Viva l'Itàlia. Dins dels actes de commemoració del 150è aniversari de la unitat d'Itàlia, l'Istituto Italiano di Cultura (ptge/ Méndez Vigo, 5) projecta la pel·lícula *Viva l'Itàlia* (Itàlia-França, 1961), protagonitzada per Renzo Ricci i dirigida per Roberto Rossellini, un dels directors més importants del neorealisme italià. La pel·lícula explica com el patriota Giuseppe Garibaldi (1807-1882) lluita per la unificació del seu país.

BARCELONA 19.00 CONFERÈNCIA

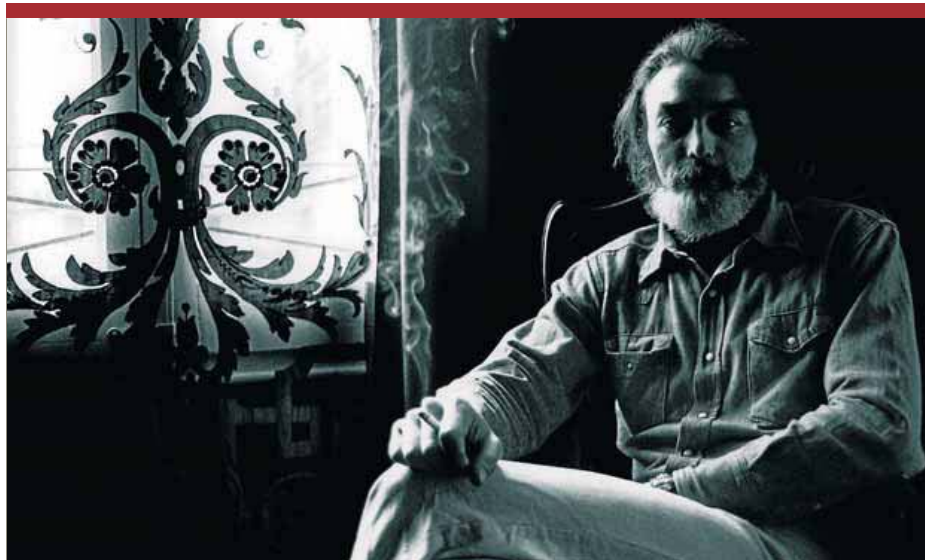
La reconstrucció del Japó després dels terratrèmols. L'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura i la Universitat Internacional de Catalunya organitzen una conferència oberta al públic amb el títol *Rebuilding Japan: Lessons in architectural response*. L'acte tindrà lloc a l'auditori de la seu del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya i hi intervinen arquitectes japonesos involucrats en la reconstrucció del Japó després dels devastadors terratrèmols que van assolir el país.

BARCELONA 20.00 CONFERÈNCIA

L'aportació de les comunitats protestants. La Fundació Remea per a les Arts Escèniques organitza la conferència *L'aportació de les comunitats protestants a la cultura catalana*, en la qual s'explicarà a través d'una mirada al passat, present i futur, quina ha estat l'aportació de les comunitats protestants a la nostra cultura i societat. L'acte, que tindrà lloc al teatre Remea, serà presentat pel crític i historiador d'art Daniel Giral-Miracle i anirà a càrrec de Guillem Correa, secretari general i impulsor del Consell Evangèlic de Catalunya.

BARCELONA 19.30 LLIBRES

Vides privades de la Barcelona burgesa. La Casa del Llibre presenta

Una fotografia d'arxiu de Fabià Puigserver i Plana ■ PILAR AYMERIC

El llegat de Fabià Puigserver

BARCELONA EXPOSICIÓ

El Museu de les Arts Escèniques (MAE) de l'Institut del Teatre ofereix l'exposició *Fabià Puigserver, teatre d'art en llibertat*, una retrospectiva dedicada a l'escenògraf, figurinista, actor i director escènic, coincidint amb el 15è aniversari de la seva mort i el 35è aniversari de la fundació del Teatre Lliure. L'exposició, que es pot visitar fins al juny del 2012, presenta una part de l'obra de Fabià Puigserver

(1938-1991) i l'arxiu personal de l'escenògraf que la Fundació Teatre Lliure va cedir al MAE l'any 2003, i ha tingut l'assessorament del professor de l'Institut del Teatre Guillem-Jordi Graells i la col·laboració del Teatre Lliure.

La retrospectiva ocupa diferents espais de la seu de l'Institut del Teatre, començant per la sala d'exposicions, que s'ha dividit en quatre àmbits temàtics: trajectòria, obra escènica, teatre d'art i teatre en llibertat. Al vestíbul del

teatre Estudi es presenta una mostra fotogràfica dels muntatges teatrals de Puigserver, amb imatges preses per Ros Ribas, Pau Barceló i Montse Faixat. Complementàriament, s'ha organitzat un servei de visites guiades a les instal·lacions del MAE on hi ha dipositats els fons de Fabià Puigserver. Així mateix, coincidint amb la mostra, el portal web Escena Digital presenta més de 300 fotografies d'escena de muntatges de Puigserver.

N. PUQUELO

Quadre de Xano Armen de l'exposició ■ ARXIU

Mostra d'art solidari per combatre la sida

BARCELONA Tot el dia EXPOSICIÓ

El centre cultural Can Fabra ofereix la XIX Mostra d'Art Solidari contra la Sida amb obres de Perico Pastor i Jordi Labanda, entre d'altres.

Valeri Gergiev dirigeix l'orquestra del Mariinski ■ ARXIU

L'orquestra simfònica del teatre Mariinski, a l'Auditori

BARCELONA 20.30 MÚSICA

Avui a l'Auditori sonaran les tres grans obres per als Ballets Russos en un sol concert, de la mà de Valeri Gergiev i la seva orquestra del Mariinski.

el llibre *Vides privades de la Barcelona burgesa* (Editorial Angle). Amb aquest nou llibre, Permanyer s'endinsa i aprofundeix en els rituals, els esdeveniments i les formes de vida familiars i personals d'aquesta classe social, de la qual Permanyer és un gran coneixedor. En l'acte, hi assistirà l'escriptor.

BARCELONA 20.00 MÚSICA

El Messies. Més de 400 cantants de Barcelona participaran aquest vespre en el concert d'*El Messies* de l'Obra Social La Caixa, dirigit per Robert King. El concert, que tindrà lloc al Palau de la Música, ofereix a les persones aficionades a la música coral l'oportunitat de participar en un concert col·lectiu al costat de músics i intèrprets professionals de reconegut prestigi. En el concert d'aquest any hi participarà una de les orquestres d'instruments més destacades del panorama actual, The King's Consort.

BARCELONA 20.00 MÚSICA

Tristan Perich. Dins el cicle de concerts sobre música, ciència i tecnologia Artsònica, l'Arts Santa Mònica ofereix el tercer concert a càrrec de Tristan Perich. El concert inclourà obres del compositor i artista visual novaiorquès Tristan Perich, per a percussió, quartet de guitarres elèctriques i electrònica amb canals d'1-Bit, dissenyats i construïts pel mateix compositor. La interpretació anirà a càrrec de Pilar Subirà i Tristan Perich.

BARCELONA 21.00 MÚSICA

Las Maris. El duet format pel cantautor Javier Álvarez i la vocalista i teclista Nieves Arilla presenten al teatre Artèria el seu projecte en comú *Las Maris*. Acompanyats de diversos instruments musicals, alguna base pregravada i una escenificació especial, els dos músics interpretaran sobre l'escenari disset cançons, de les quals onze són versions i sis són seves.

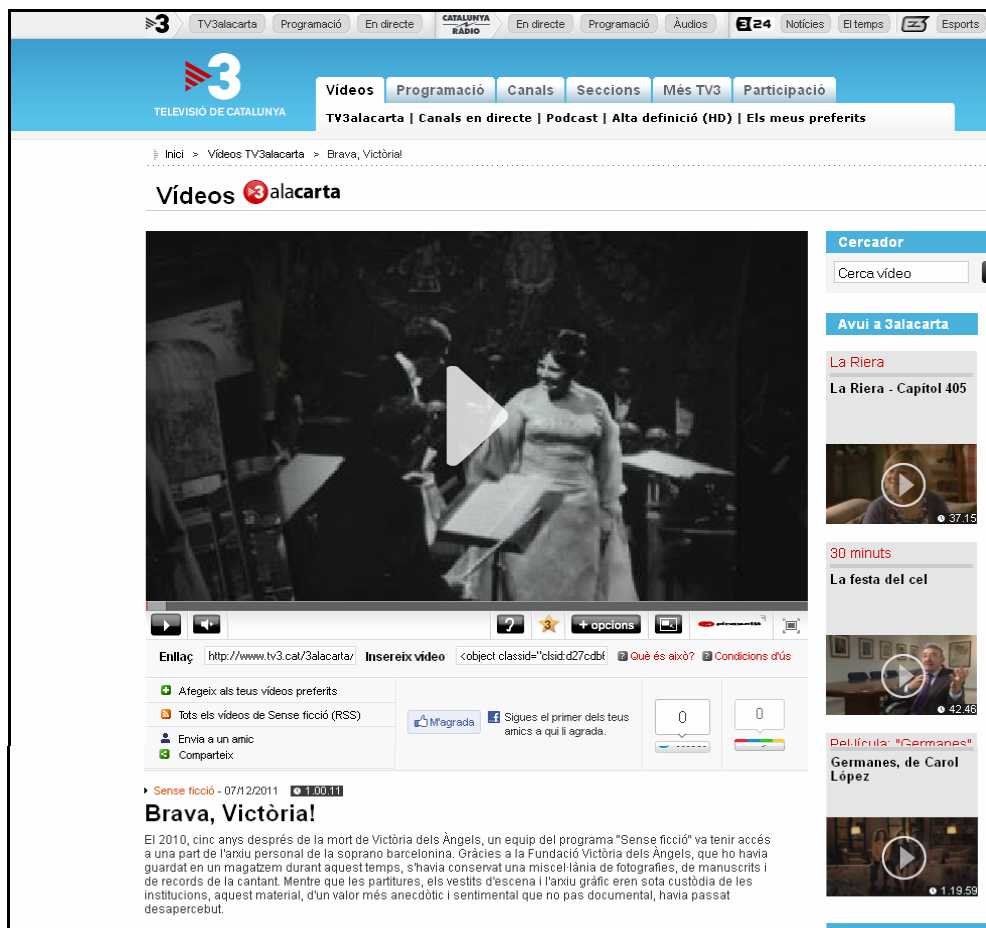
Televisió

TV3

- 14 de març. Telenotícies. “Els tresors de l’Institut del Teatre”. Vídeo consultable a la web de TV3, vídeos a la carta <http://www.tv3.cat/videos/3421351/Els-tresors-del-lInstitut-del-Teatre>

- 4 de desembre. “Brava, Victòria!”. Documental sobre la vida de Victòria dels Àngels. Dirigit per Maria Morgues. Vídeo consultable a la web de TV3: <http://blogs.tv3.cat/senseficcio.php>

BTV

- 17 d'abril. BTV, "El fons del futur Museu de les Arts Escèniques preserva la història del teatre català". Vídeo consultable a la web de BTV: <http://www.btv.cat/btvnoticies/2011/04/17/fons-museuartsesceniques/>

BTV notícies .cat

 Dilluns
09.01.2012
13.3 °C
El Temps +

SOCIETAT
 MOBILITAT
 POLÍTICA
 ECONOMIA
 TECNOLOGIA
 ESPORTS
 CULTURA

El pot interessar
 Entrevistes
 Interactius
 Enquestes
 Infos Idiomes
 Mapa
 El Temps
 Galeries
 RSS

Districtes
 Ciutat Vella
 Eixample
 Sants – Montjuïc
 Les Corts
 Sarrià – Sant Gervasi
 Gràcia
 Horta – Guinardó
 Nou Barris
 Sant Andreu
 Sant Martí

PORTADA > CULTURA

El fons del futur Museu de les Arts Escèniques preserva la història del teatre català

Actualitzat el 17.04.2011 a les 11:37 Núria Llabina/ Àngela Sauret [Comenta](#)

El magatzem de l'Institut del Teatre conserva els vestigis de les arts escèniques de Catalunya des de l'any 1923. Actualment totes aquestes peces es poden veure a través del portal web, però en un futur s'exposaran al Museu de les Arts Escèniques de Catalunya que preveu obrir portes l'any 2013.

Transcripció del vídeo »

 Tweet <0
  Recomana-ho

 Envia la notícia
  Notifica un error

Notícies relacionades

- L'Ajuntament destina la Casa de la Premsa al Museu de les Arts Escèniques
- Artistes del Paral·lel que viuen al Poble-sec
- El Mercat de les Flors enceta la Secció Irregular, d'arts performatives
- El Parc de la Ciutadella abaixa el teló de la Mercè
- Època confecciona vestits de tots els temps per a espectacles

Enllaços externs

- Web del Centre de Documentació i Museu d'Arts Escèniques

Etiquetes

dansa, el Poble-sec, Institut del Teatre, Museu de les Arts Escèniques, òpera, teatre, titelles

Cultura

- Música
- Teatre
- Dansa
- Literatura
- Cinema
- Comunicació
- Festes populars
- Exposicions

DARRERES NOTÍCIES

- 16:02 L'Espanyol, sense porters per a la Copa del Rei
- 15:59 "Barcelona és molt més", una campanya per atreure més visitants a la demarcació
- 15:41 És ja a Barcelona el primer català a arribar al pol sud
- 15:37 Els joves, en contra de l'augment de l'atur
- 15:32 El pessebre de la plaça de Sant Jaume es trasllada a la Seu d'Urgell

Revistes

Centre de Documentació
i Museu de les Arts Escèniques

BELÉN GINART

Què? On? Qui? Malgrat tenir ja un bon parell de segles d'història a les esquenes, les tres preguntes bàsiques a què ha de donar resposta qualsevol cartell anunciador d'un espectacle s'han mantingut invariables al llarg dels anys. I no deixa de ser digne d'admiració que, en plena era tecnològica, els cartells segueixin tenint un protagonisme destacat a l'hora de creuar dos interessos: els dels artistes per trobar-se amb el seu públic i els dels espectadors per assabentar-se de les novetats de la cartellera (vet aquí una bona aliança etimològica). O no és cert que, en aquest món abocat a Internet, els cartells continuen traient el cap per qualsevol racó, als carrers, al metro o a la marquesina de l'autobús?

El que ha canviat, sens dubte, és el disseny, els elements utilitzats per aconseguir atraure l'atenció de qui mira. Amb efectes diversos. Perquè aquest és un mitjà de comunicació humil però amb armes amagades, com la de provocar un cert malestar en l'actriu Núria Espert quan el cartell de *Mary d'Ous* d'Els Joglars va re-interpretar el de *Yerma*, on ella apareixia, poderosa, amb les mans aguantant-se els pits. El cartell de *La Ronda* de Schnitzler-Gas, amb el nu integral, vist pel darrere, de l'actriu Lluïsa Castell, també va despertar certa polèmica.

El cartell!, un mitjà de comunicació que manté la seva utilitat més enllà d'envestides tecnològiques, útil tant per a aquelles companyies poc conegudes, que ho tenen més cru a l'hora de fer saber al món que també existeixen, com per a les més consagrades, on el cartell ratifica la seva fama i prestigi.

El Centre de Documentació i Museu de les Arts Escèniques de l'Institut del Teatre guarda la història del cartellisme català vinculat al món de l'espectacle. Els seus fons arregen més de 5.000 cartells des del segle XIX fins a l'actualitat. S'estructuren en quatre etapes: els cartells modernistes (1888-1908); les dues primeres dècades del segle XX amb l'Art Déco; l'etapa

Els cartells continuen traient el cap per qualsevol racó, als carrers, al metro o a la marquesina de l'autobús

d'entreguerres, i des del 1939 fins a l'actualitat. La major part de la col·lecció està digitalitzada i prové dels principals teatres i festivals catalans; també n'hi ha d'alguns teatres de l'Estat espanyol i d'escenaris europeus. I permeten seguir l'evolució del gènere des de la preponderància total del text i el naturalisme, sovint estilitzat, de les primeres il·lustracions, fins a la supremacia de la imatge i la llibertat creativa pròpia del disseny gràfic contemporani.

Els moments d'or de la història del cartell teatral, que es van poder generalitzar amb la invenció de la impressió litogràfica, estan lligats a l'interès que han despertat entre grans artistes de diferents èpoques. Al 1890, Henry Toulouse-Lautrec va cridar l'atenció sobre el famós Moulin Rouge amb un cartell al qual en seguirien d'altres col·locats en llocs d'honor en el cànon de les obres mestres. Jules Chéret, el primer cartellista modern, que va començar a subordinar la lletra a la imatge, i Alphonse Mucha, que en nombroses ocasions va revestir d'exquisit Art Nouveau la representació gràfica de les obres de la gran Sarah Bernard, són bons exemples de l'interès del cartell entre grans artistes. Eren els anys en què el cartell va entrar a les sales d'exposicions sense abandonar el seu territori natural, el carrer, i conservant també l'admiració de públic en ambdós espais. Els principals creadors plàstics d'aquest costat de la frontera, com ara Picasso, Miró i Dalí també van fer cartells per a l'escena.

Entre les peces custodiades a l'Institut del Teatre destaquen els cartells modernistes de Santiago Rusiñol i Alphonse Mucha, els dels Ballets Russos que van actuar al Liceu el 1917 i els de Grau Sala per a Margarita Xirgu en Doña Rosita la soltera, representada al Teatre Principal el 1935-1936. Frederic Amat, Joan Miró, Ramon Casas i Albert Guinovart són alguns altres grans artistes representats al Museu de l'Institut en el seu vessant de sublims cartellistes. Un gènere que, entre tanta competència de fonts d'informació, continua conservant el seu lloc. ➔

JOIES DEL MUSEU la il·lusió d'allò impossible

Centre de Documentació
i Museu de les Arts Escèniques

BELÉN GINART

Diu en els experts que no es pot escriure la història de la màgia a l'Estat espanyol sense tenir en compte l'aportació cabdal de Catalunya. Durant el segle XIX, quan l'efervescència del gènere era una realitat a Europa (amb Houdini a França i Fregoli a Itàlia com a exemples més remarcables), la il·lusió d'allò impossible va començar a calar fons entre els catalans. Fructuós Canonge (1824-1890), enllustrador de la plaça Reial fascinat pel món de la màgia, Joaquim Partagàs (1848-1931), fundador de la botiga El Rei de la Màgia i, més tard, el seu deixeble, el pare Wenceslau Ciuró (1895-1978), autor de més de 15 llibres i hàbil prestidigitador (i més si es té en compte no només la seva habilitat artística, sinó la capacitat per simultaniejar la vocació religiosa i l'amor per les arts màgiques sense resultar excomunicat) són alguns dels pioners.

El públic català assistia amb avidesa als espectacles de màgia que des de principis del segle XX van fent-se lloc a la programació dels teatres, els cinemes i les barraques de fira. Entre la nòmina d'artistes hi figura Francisco Roca, mestre de la ventrillòquia i els jocs de mans. Propietari d'una botiga d'antiguitats i d'un teatre

ambulant, va recopilar una gran varietat d'autòmats, material de màgia, objectes curiosos i màquines diverses. Els seus fills, Alfons i Eduard, van seguir la tradició familiar pel que fa a les arts escèniques. Van debutar al Gran Salón Doré l'any 1916 amb un espectacle musical, i van ser també empresaris. Al capdavant de la Sala Mozart, hi van programar espectacles de màgia, d'il·lusionisme i de cinema.

Alfons i Eduard Roca van formar duet artístic amb el singular nom de The Fak Hongs. A més d'aquest apel·latiu genèric, en tenien un de particular. Així, Alfons era Oshnoff i Eduard, Oshima. Però el que aquí ens interessa més va ser la seva complicitat en la continuació de la col·lecció iniciada pel pare. En realitat, ells van ser els que la van fer créixer i van multiplicar la seva vàlua. Fins que, el 1966, la titularitat de la col·lecció va canviar de mans. Va ser adquirida per l'Institut del Teatre, i avui forma part del seu museu. Integrada per més de 1.000 peces, suposa un veritable repertori d'elements necessaris, possibilitadors i còmplices dels més variats estils de màgia. Hi ha peces de mida petita, com ara varetes, boles endevinadores i copes. N'hi ha de mida mitjana, com

caixes per a l'aparició d'animals, mocadors, rellotges i tot tipus d'objectes. I n'hi ha de volum considerable, como l'Arca de Noè, element clau d'un truc on es fan aparèixer animals i persones. El llegat inclou també aquesta delicada capsa d'espases, d'aspecte encisador però ben terrible si es té en compte que en alguns països se la coneix com la capsa del dolor, i que té versions de cos sencer i només de cap, amb decapitació inclosa.

Capsa del dolor és com se'n diu a l'Argentina, un país amb molta afició per la màgia, però que és també el lloc d'on prové una sonada traïció a l'ètica dels mags relativa a no desvetllar els seus trucs. Fa un parell d'anys, un canal de televisió va emetre un programa protagonitzat per un *magò enmascarado* sense cap escrúpol a l'hora de desbudellar secrets artístics. Els vídeos del programa es poden veure a YouTube, i en ells hi figura la resolució del misteri de la capsa d'espases en la seva versió de cap. Es mostra com s'introdueix tan noble extremitat del voluntari (en aquest cas, atesa la complexitat de l'enginy, ha de ser ineludiblement un ajudant del mag) dins la capsa en qüestió. Es tanca l'artefacte i se'l travessa amb espases. L'espectador veu com la fulla passa d'un costat a l'altre, i comença a patir per la víctima. Amb totes les espases clavades, el mag obre la porta de la caixa: el cap no hi és, però la resta del cos continua al mateix lloc. El cap torna aparèixer un cop el mag extreu les espases. I el més important, ho fa sense ni una ferideta. És clar: durant tot el número ha estat amagat en una càmera interior de la caixa, que sempre és més àmplia del que a l'espectador li ha semblat a simple vista. Quan, a mig número, la capsa s'obre, un joc de miralls provoca la il·lusió que s'està veient tot l'interior, quan en realitat només se'n mostra una petita part. I, per descomptat, les espases no arriben a tocar el cos del voluntari. Malgrat conèixer el truc, és inevitable meravellar-se cada cop que es veu el número. Prova que la il·lusió per allò que és impossible continua intacta. ➔

JOIES DEL MUSEU de viatge amb la xirgu

Centre de Documentació
i Museu de les Arts Escèniques

BELÉN GINART

Hi havia un temps en què les maletes de viatge es podien convertir en veritables mapes a còpia d'usar-les. Les etiquetes dels hotels on el propietari havia estat, dels llocs on l'equipatge havia recalat, anaven fent orgulloses cicatrius sobre la pell, de cartró o de cuir, que parlaven per si soles del tarannà nòmada de la persona a qui feien servei. D'una manera més íntima, privada però igualment present, el passaport dibuixava també la cartografia dels països que s'havia visitat. Feia goig pensar que en aquella llibreta de paper gruixut hi quedava la constància de les fronteres creuades. Aquesta màgia s'ha esvaït. Ara que els bitllets de baix cost han democratitzat el fet de viatjar i els passaports són una targeta de plàstic amb xip incorporat, el rastre del nostre recorregut és més fàcil de resseguir que mai, però a nosaltres no ens en queda cap evidència tangible d'una manera tan gràfica com ho feien abans el passaport i l'equipatge. Per això resulta doblement emocionant tafanejar entre els documents personals relatius al periple geogràfic que l'actriu Margarida Xirgu va seguir des que, a les darreries de gener de 1936, va sortir d'Espanya, des de Santander, per realitzar la que havia de ser la seva quarta gira artística per Amèrica, convertida finalment en la seva sortida definitiva d'un país del qual va ser exiliada a perpetuïtat per la dictadura franquista.

Els passaports de la Xirgu estan ben guardats al Centre de Documentació i Museu de les Arts Escèniques de l'Institut del Teatre. Plens de segells, d'anotacions curioses, de fotografies que deixen testimoni del pas del temps. Passar-ne les pàgines és una poderosa invitació a acompanyar-la de viatge, intentant imaginar què devia sentir a la coberta del vaixell en aquell viatge sense retorn. Als anys 70, el seu vidu, Manuel Ortín va fer donació de vestits i objectes personals de la Xirgu a l'Institut. Dues dècades més tard, la seva neboda, Ramona Ortín, va completar el fons amb abundant documentació personal i professional de l'actriu.

"Rostro: redondo. Color de los ojos: negros. Color del pelo: castaño". Són algunes de les anotacions recollides en el més antic dels passaports del fons. És una llibreta amb tapes de color rosa, a la portada de la qual hi diu: República Española. Pasaporte. Perquè fa il·lusió recordar que quan la Xirgu va partir d'Espanya era una república. Això sí, ni tan sols en aquell parèntesi primaveral en la història del país, la burocràcia es podia desprendre d'alguns tics masclistes, i es pressuposa que el viatger és sempre l'home. Només així s'entén el formulari estandarditzat que, a continuació de l'espai reservat per al "nombre del portador", n'afegeix un altre sota l'epígraf "acompañado de su esposa". La Xirgu té un pasaport per a ella sola. Més endavant el

compartirà amb Manuel Ortín. Entre uns documents i el altres hi ha algun ball en les dades biogràfiques. Així, l'actriu hauria nascut, segons el cas, el 6 de maig de 1889 o el 17 de juliol de 1888. I fins i tot el 18 de juliol d'aquest últim any, segons consigna la carta de ciutadania de l'Uruguai. Perquè la documentació per seguir-ne el periple geogràfic no s'exhau-reix només en els passaports. Hi ha també permisos excepcionals de viatge, certificats de vacunació i cèdules d'identitat d'estrangeria de la República de Xile, un carnet petit i de tapes vermelles que deixa constància de les dades biogràfiques bàsiques (aquí la data de naixement és la del 6 de maig del 1889), l'alçada (162 cm) i també hi diu que la interessada sap llegir i escriure.

No és possible, però, anar de viatge amb la Xirgu, acompanyar-la pel Perú, per l'Argentina, per Cuba, per Mèxic, per l'Uruguai, on acabaria fixant la seva residència, sense fer una ullada a les medalles d'homenatge que va rebre al llarg de la seva carrera, als retalls de premsa amb entrevistes i ressenyes, a les fotografies, cartells, contractes i tota la resta de papers antics i objectes donats a l'Institut. Hi ha també els papers relatius a l'últim viatge de la Xirgu l'any 1988, quan (amb motiu del centenari del seu naixement) les seves despulls van ser repatriades per la Generalitat i enterrades a Molins de Rei, la seva localitat natal. **+**

JOIES DEL MUSEU

nova seu com a regal de centenari

Centre de Documentació
i Museu de les Arts Escèniques

BELÉN GINART

Quan, l'any 1913, Adrià Gual va fundar l'Escola Catalana d'Art Dramàtic, possiblement no s'imaginava que la institució seguiria funcionant un segle més tard, després de diversos canvis en la seva denominació, trasllats de seu i una ambiciosa reestructuració de l'oferta acadèmica fins abraçar des dels estudis no reglats fins als cicles de Doctorat. I és també molt probable que el fundador se sorprengués gratament d'haver sabut que el fet que l'actual Institut del Teatre assoleixi la condició de centenari farà que el 2013 sigui proclamat oficialment "Any del teatre a Barcelona". Però el cas és que aquella institució nascuda sota l'impuls de la Diputació de Barcelona, en forma de secció del Conservatori del Liceu i amb la declamació com a única especialitat, ha crescut i s'ha multiplicat exponencialment al llarg de la seva història. I la decisió d'implicar tota la ciutat en la celebració del centenari és una forma inequívoca d'agrair-li la seva aportació al desenvolupament de les arts escèniques a Catalunya.

Una de les divisions de l'Institut el Teatre que sortirà més beneficiada amb la commemoració és el MAE. Per fi, després de peregrinar per diferents espais, després d'haver estat condemnat a romandre, discret i silencios, guardat en caixes i armaris tancats, el magnífic fons del Centre de Documentació Teatral-Museu de les Arts Escèniques, dirigit per Anna Valls, tornarà a tenir un espai propi a l'alçada de la seva vàlua. A partir de l'any 2013, coincidint amb el centenari de l'Institut, el MAE s'exhibirà a l'anomenada Casa de la Premsa, l'elegant edifici barceloní de rajol vermell situat a la confluència de l'Avinguda Rius i Taulet amb el carrer de la Guàrdia Urbana. L'Ajuntament de Barcelona, propietari d'aquest immoble construït per l'arquitecte Pere Domènech i Roura, fill de Lluís Domènech i Montaner, amb motiu de l'Exposició Internacional de Barcelona de 1929, ha decidit cedir-lo a la Diputació per un període de cinquanta anys per instal·lar-hi la col·lecció permanent del MAE. La

La futura seu del MAE. ©David García.

Diputació s'haurà d'encarregar d'avaluar tècnicament quan costaran les obres de reforma per condicionar l'espai, que no ha de ser una feina menor si es té en compte l'ús actual de l'edifici com a dependències de la Guàrdia Urbana. I les dues administracions s'han compromès a treballar plegades per aconseguir els diners necessaris per a la remodelació i per al programa d'actes que ha de farcir de contingut l'Any del Teatre a Barcelona.

La Casa de la Premsa té una superfície útil d'uns 2.000 metres quadrats distribuïts entre soterrani i tres plantes. Quan s'hagi posat al dia, hi tornaran a veure la llum els tresors acumulats per l'Institut en el transcurs d'un segle de trajectòria, en forma de donacions de col·leccionistes, artistes i hereus, i també a partir de l'adquisició d'obra. En l'actualitat, el fons inclou més de 500.000 registres, a més dels 125.000 volums del fons bibliogràfic i les 100.000 gravacions que nodreixen el fons audiovisual. La biblioteca del MAE és la segona més important del món en Segle d'Or. I al museu hi ha representades especialitats com escenografies, indumentària, cartells, figurins, fotografies, titelles i objectes de tot tipus que constitueixen un material essencial per conèixer la història i l'evolució de les arts escèniques, principalment catalanes, però també de la resta de l'Estat i, en alguns aspectes, d'Europa. Fins al 1996, aquestes peces es van poder visitar al Palau Güell,

a La Rambla, que durant molt de temps va servir de seu al museu. Aquell any es van guardar en caixes a l'espera del seu trasllat al nou edifici de l'Institut del Teatre, a Montjuïc. D'ençà de la seva inauguració, l'any 2000, una petita part de la col·lecció s'ha anat exhibint en forma d'exposicions temporals. Però la seu barcelonina de l'Institut no disposa de l'espai necessari per poder mostrar al públic tots els seus tresors. Aquesta és la mancança que quedarà contrarestada amb la inauguració del MAE a la Casa de la Premsa.

El 2013 es compliran també 70 anys de la mort d'Adrià Gual. Aquesta dada serà una de les línies que articularan els actes commemoratius del centenari de l'Institut. El programa, comissariat per qui era director del centre i que ara és catedràtic emèrit, l'escriptor Jordi Coca, alternarà les exposicions amb les conferències, les publicacions amb les trobades de tall acadèmic com la International Federation for Theatre Research (IFTR) i la International School of Theatre Anthropology (ISTA), la tercera edició de Scanner (jornades de reflexió sobre la investigació en arts escèniques) i un projecte de Recerca sobre les Arts Escèniques Catalanes (PRAEC) fet en col·laboració amb diverses universitats. La investigació i la divulgació es confondran així en el programa commemoratiu del centenari, del qual la nova seu del MAE en serà, sens dubte, el regal més esperat. ➔

Centre de Documentació
i Museu de les Arts Escèniques

BELÉN GINART

Si hom rastreja entre les nombroses peces de la col·lecció d'indumentària pertanyent al Centre de Documentació Teatral-Museu d'Arts Escèniques (MAE) no serà difícil que topi amb vestits utilitzats per Enric Borràs en les moltes obres on va intervenir al llarg de la seva llarga vida. Molt més abundants són encara els figurins, els retalls de premsa, les fotografies i els retrats (com els signats per Ramon Casas i el de Ricard Opisso) que permeten conèixer les generacions actuals, com ara el rostre d'aquell genial actor (i director) venerat pel públic. D'un intèrpret que es va perpetuar com a primera figura dels escenaris catalans, i també ho va saber fer a Madrid i a Llatinoamèrica, sense que la seva carrera es veiés afectada per resistències familiars i per condicionants polítics, com sí ho van ser les de tants altres creadors coetanis seus.

Enric Borràs va néixer a Badalona l'any 1863 (la Sala Gran del Teatre Principal de la ciutat porta avui el seu nom) i va morir a Barcelona el 1957. No es pot dir que morís a peu d'escenari però gairebé: va estar en actiu fins a cinc anys abans de la seva desaparició, és a dir, fins a haver assolit la condició de nonagenari. Tota una proesa per a algú que es va iniciar en l'ofici passant per sobre de la ferma oposició paterna. Borràs semblava predestinat a seguir la tradició familiar i a dedicar-se al comerç. Però ell es va sentir actor des de ben jove; del teatre d'aficionats en què va començar a la seva ciutat natal va passar a la interpretació professional, quan tenia 22 anys. I tot i que els grans èxits no li arribarien fins a la trentena, va quedar clar des del començament que el teatre era el seu hàbitat natural.

El 1897, tres anys després d'haver fundat la seva pròpia companyia, li va arribar el paper que el consagraria: el Manelic de *Terra Baixa*, d'Àngel Guimerà, i encendria l'estima i l'admiració del públic. Per molts i molts anys, en l'imaginari dels espectadors l'infortunat personatge quedaria associat a la veu, el cos i el gest

de l'actor badaloní. Del 1901 al 1904 va exhibir al Romea el seu talent de primer actor i aquell mateix any va marxar a Madrid. Allí, la companyia del teatre del carrer Hospital hi va oferir una vintena d'èxitsos representacions en català. I Borràs va decidir establir residència a la capital, malgrat que mai no va perdre contacte amb Catalunya. A més, els compromisos professionals l'hi van portar sovint. Com també per terres americanes: hi va fer diverses gires, i hi va deixar una forta petjada. Per exemple, a la Universitat de l'Havana va donar el seu nom a la secció dedicada a l'estudi de les arts.

Borràs va disposar de diverses oportunitats per mesurar el seu geni amb l'altra mestra de la interpretació del seu temps, Margarida Xirgu. Les companyies de les dues figures es van fusionar en un parell d'ocasions: el 1919, la Xirgu-Borràs va inaugurar temporada al Teatro del Centro de Madrid, en un breu aliatge. Més llarg va ser el que van mantenir a partir de l'agost de 1932, quan els fou concedida, per un termini de tres anys, la gestió del Teatro Español. Però si s'ha de fer cas a les cròniques, mai no hi va haver una profunda simpatia personal entre els dos personatges. En qualsevol cas, Borràs sí que va gaudir de l'estreta amistat d'alguns dels principals dramaturgs catalans, com Santiago Rusiñol, Àngel Guimerà o Ignasi Iglesias, que li van escriure obres a

E. Borràs a *El ferrer de tall* de Pitarra. Dibuix de R. Casas.

mida. Ell va ajudar a difondre'n l'obra en castellà, una llengua en què va interpretar el repertori dels clàssics com Lope de Vega o Calderón de la Barca.

L'any 2007, el Museu de Badalona, amb la col·laboració del MAE, li va dedicar una gran exposició que va permetre recuperar-lo per al gran públic. L'exposició va ser paral·lela a la publicació, a càrrec del mateix Museu de Badalona, d'*Enric Borràs, retrat d'un actor*, la completa i documentada biografia escrita per Francesc Foguet i Isabel Graña, amb abundant material inèdit fins aleshores. Una biografia feta amb la voluntat d'aproximar-se a Borràs en tota la seva complexitat, la de l'actor mogut per una inesgotable passió per l'ofici, capaç de passar per sobre d'ideologies i compromisos per poder exercir-lo fins al final de la seva vida, en companyia sempre de l'incondicional aplaudiment del públic. ➔

Centre de Documentació
i Museu de les Arts Escèniques

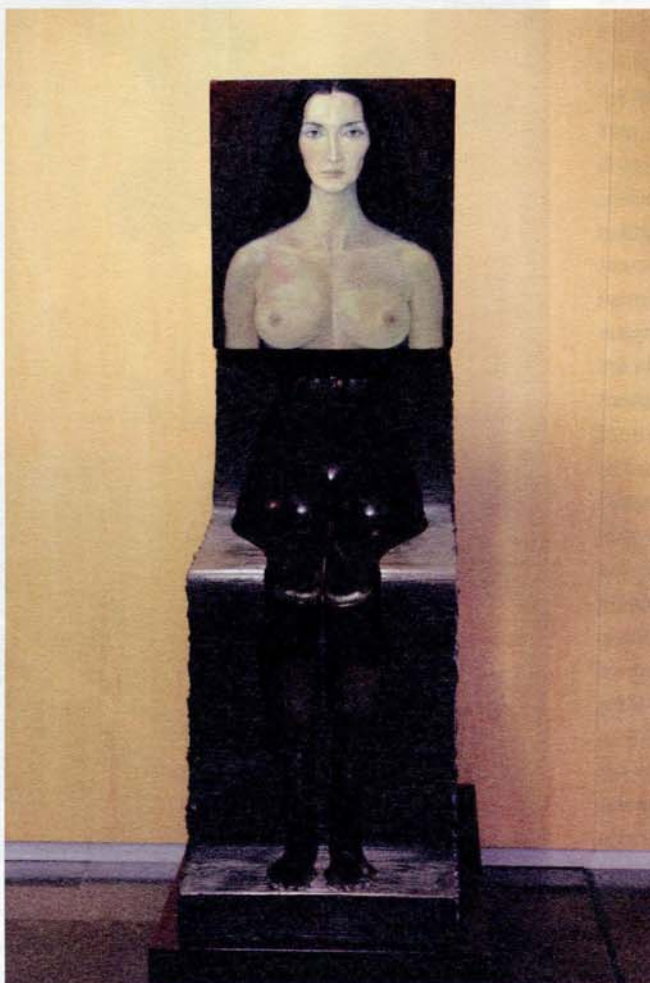
BELÉN GINART

De quina matèria està fet un bon actor? Quin aliatge màgic d'ingredients dóna com a resultat algú capaç d'enfilarse a l'escenari i generar la subjugant il·lusió de ser un altre i convèncer el públic que les emocions del personatge afluïren per primer cop en aquell lloc i en aquell moment? La pregunta retòrica pot ser una paradoxa si es confronta amb una altra veritat: sortir a escena vol dir despullar-se. No és possible ser un bon actor "amagat", un actor que no estigui ben disposat a obrir-se en canal i mostrar que dins seu no hi ha cap impediment per a deixar traslluir totes les "viscositats" d'un personatge faria millor de dedicar-se a una altra cosa.

Tal vegada va ser la certesa d'esculpir una actriu "oberta", que va guiar l'artista Josep Maria Subirachs quan el 1978 va dedicar una escultura a l'actriu Núria Espert. La *Núria-Fedra* resultant és una peça de bronze i fusta policromada, en què l'actriu catalana (L'Hospitalet de Llobregat, 1935) es presenta nua, asseguda, de mig cos en avall feta de metal, de pit en amunt pintada, maquillatge abundant, mirada reconcentrada sense que hom pugui dir en quina direcció.

Quatre anys després, el 1982, l'escultura va ser instal·lada al llavors Museu de les Arts de l'Espectacle, avui Centre de Documentació Teatral i Museu d'Arts Escèniques (MAE) de l'Institut del Teatre. Amb el trasllat a la nova seu, la peça va ser ubicada a la primera planta de l'edifici de Montjuïc, fent companyia als més alts representants de l'estructura organitzativa de l'Institut, però a la vista també dels alumnes i de qualsevol persona que visiti l'entitat camí de la biblioteca, dels despatxos de gerència, de les estances del director. La història de l'escultura està íntimament lligada

a la d'un espectacle, *Una altra Fedra, si us plau*, de Salvador Espriu. L'admiració i l'amistat de Subirachs, tant envers l'autor com l'actriu, va quallar en aquesta *Núria-Fedra*, obra tangible que abans de trobar ubicació definitiva, l'any 1978 va presidir l'estand individual de Subirachs a la Fira Internacional d'Art de Basilea.

L'espectacle que va propiciar l'escultura també té la seva història. Núria Espert volia interpretar el personatge de Fedra, però no l'atreia prou cap de les versions ja existents del mite clàssic. Així que va demanar l'Espriu que li escrigués una altra *Fedra*, una petició que l'autor va explicitar en el títol de l'obra. El muntatge, dirigit per Lluís Pasqual, i amb una fabulosa escenografia de Fabià Puigserver (com una gran platja tota blanca o com unes dunes

blanques, conformades per tones de grans d'arròs cru), es va estrenar primer en català i mesos més tard en castellà; a més de diversos teatres de l'Estat espanyol, l'espectacle va visitar Mèxic, Polònia, Alemanya i Suïssa. L'acollida no va ser unànime, i molts crítics van destacar la fredor que els havia provocat la peça. Sembla ser que

al mateix Espriu li va desagradar el resultat, i no va quedar satisfet de com s'havia tractat el text, especialment per l'eliminació del pròleg i la transformació del final. Així ho va recollir Joan de Sagarra en el sentit text que va dedicar al seu amic Espriu en la mort d'aquest, el 1985.

Sigui com sigui, és ben sabut que el prestigi artístic dels qui van participar en aquella aventura en va restar indemne. En el cas de Núria Espert (la model d'aquesta peça que destaca entre la col·lecció d'escultura del MAE), la consideració de gran actriu no ha fet més que créixer amb els anys. Ara que ja porta més de sis dècades d'ofici, quan acaba d'extasiar els qui han tingut ocasió de veure-la en la pell dels quatre personatges de *La violación de Lucrecia*, de Shakespeare, sota la direcció de Miguel del Arco, Espert ha estat convocada per l'Institut Cervantes a deixar un llegat a les futures generacions. L'actriu el va dipositar en una de les antigues caixes de seguretat del Banc d'Espanya a Madrid, avui seu del Cervantes. Incapaç de resumir

en uns pocs elements materials una carrera tan llarga, ha decidit no fer un llegat professional, sinó "espiritual", que no veurà la llum fins a l'11 de juny del 2035, dia en què s'acompliran cent anys del seu naixement.

Avui, 33 anys després que Subirachs la immortalitzés "despullada", com ho ha d'estar tot gran intèrpret a l'escena, la gran Espert, en carn i os, continua present als escenaris del món. I al MAE, en aquesta escultura feta de bronze i fusta. ➔

JOIES DEL MUSEU els joglars i la història preservada

Centre de Documentació
i Museu de les Arts Escèniques

BELÉN GINART

La futura inauguració de la nova seu, a l'antic edifici de la Casa de la Premsa, permetrà al Centre de Documentació Teatral i Museu d'Arts Escèniques (MAE) de l'Institut del Teatre donar ple sentit a la seva dimensió museística. La manca d'espai porta molt de temps llastrant aquesta branca, malgrat que l'exhibició a internet de l'enorme fons acumulat al llarg de la seva història ho compensa parcialment. Un museu és coix si no pot mostrar i compartir les seves riqueses amb el públic. Però no seria just oblidar les exposicions que, venent les estretores físiques, el MAE ha ofert d'ençà del seu arrelament a l'edifici de l'Institut del Teatre a Montjuïc. N'hi ha hagut que han servit per donar a conèixer el fons propi i d'altres protagonitzades per companyies i figures de l'escena catalana, amb materials de procedències diverses.

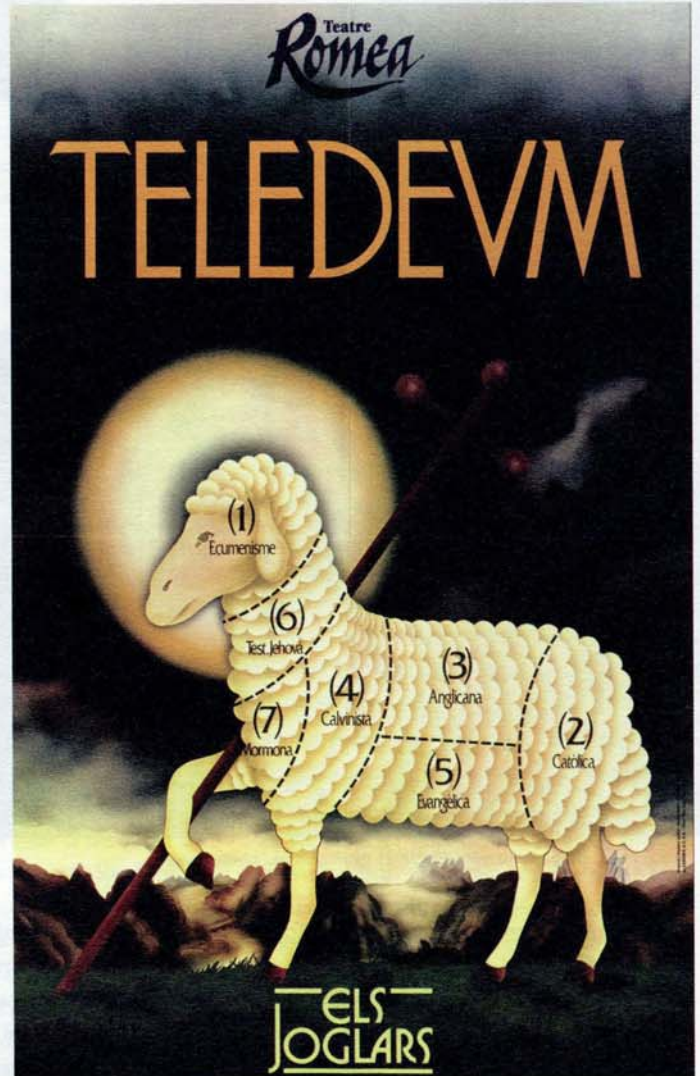
D'entre aquestes últimes, és especialment remarcable la dedicada al 40è aniversari de la companyia Joglars (abans Els Joglars) organitzada l'any 2003, que va servir per fer balanç de la trajectòria d'un dels grups més aclamats i controvertits del panorama teatral contemporani. Una trajectòria que continua en marxa, i que ja ha obert la pàgina del mig segle.

En aquestes cinc dècades d'existència, que el grup va començar a celebrar amb una mirada irònica sobre si mateix amb forma d'espectacle, *2036 Omena-G*, Joglars no ha parat de documentar el seu dia a dia. Si els arxius són la memòria tangible de la feina feta, la companyia n'ha deixat constància en un arxiu molt ben dotat, que fa un any va ser traslladat des de les oficines del grup situades a Vic, fins a la casa mare de Rupit, l'espai testimoni del procés de creació dels seus muntatges. Com passa sempre amb els aniversaris, ara que la companyia arriba al mig segle (1962-2012), l'arxiu afegeix valor simbòlic. Una petita part d'aquest material es pot consultar també al MAE, que en conserva fotografies i cartells: són la radiografia esquemàtica dels espectacles que la companyia

ha muntat durant el seu llarg recorregut.

L'exposició que l'Institut li va dedicar seguia un ordre cronològic i arrencava amb *Mimodrames*, l'espectacle de mim que Joglars va estrenar l'any 1962 a Barcelona, i en resseguia el camí fet des del teatre sense paraules fins a les obres tan carregades de text com *Daaalí*. L'exhibició s'entretenia també en algun dels aspectes més polèmics de la seva trajectòria, especialment en les serioses complicacions que va comportar l'estrena de *La Torna*, sever punt d'inflexió en la seva trajectòria.

Durant la inauguració d'aquella mostra, Albert Boadella, el director de la companyia, va assegurar que la dilatada història tenia molt a veure amb les enemistats conreades pel camí: "Sense els nostres grans enemics, alguns d'ells molt furibunds, no hauríem durat tant". Fa temps, però, que Boadella va prendre la decisió de no tornar-se'ls a trobar de cara en cap indret de Catalunya, tampoc els amics, i prefereix que els seus muntatges no passin per aquesta geografia..., en el que ell anomena un "autoexili escènic", derivat d'un dels objectius fundacionals: "Nadar a contracorrent de la correcció". Els cartells, com els que es poden consultar al MAE, són només una petitíssima

mostra de les joies que Joglars ha acumulat als seus arxius. Un fons particular que esdevé una bona manera de deixar constància d'un art tan efímer com el teatre. Un art que no es pot congelar perquè el seu veritable valor rau en el fet de ser irrepetible, de començar i acabar en cada representació. Però que gràcies als arxius i els museus, que en preserven la memòria, pot arribar també a les noves generacions. De tal manera que no es perdi la petjada d'actors, directors i companyies que, més enllà de tota polèmica, han sabut trasbalsar les bases del gènere, com ho han fet els longeus Joglars. ➔

Prensa digital

LES COSES, TAL COM SÓN

Dilluns, 9 de gener de 2012

Infolocal ▾ Política Societat Internacional Economia Medi Ambient Cultura Mèdia Digitals i Ciència Esports
+Seccions ▾ lamalla.tv Fotogaleria Blocs Participació Serveis El xivist Al minut Agenda Mèteo

petitaxarxa.cat

lamalla.cat > Infolocal Àrea Barcelona

02/02/2011 10:21h

El fons bibliogràfic i documental de l'Institut del Teatre, a un sol clic

Nou web del Museu de les Arts Escèniques

LAMALLA.CAT

para ver su significado

Clica aquí per escoltar

L'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona alberga un dels centres d'informació i recerca sobre les arts escèniques més importants d'Europa, han explicat fonts de la corporació provincial. Es tracta del Centre de Documentació i Museu de les Arts Escèniques (MAE), referència imprescindible per als investigadors i professionals del teatre, que estrena web d'accés directe als seus recursos i serveis.

Institut del Teatre

Fotografia dedicada per Mary Santpere, part del fons del MAE

Amb el nou web www.cdmae.cat, els interessats tenen accés al catàleg bibliogràfic i audiovisual del MAE, que conté més de 120.000 obres i documents.

També estan al seu abast les més de 20.000 imatges del fons museístic de l'Institut del Teatre, un recull de la premsa catalana especialitzada des de l'any 2000, les exposicions temàtiques virtuals que regularment s'organitzin, i un recorregut divulgatiu per la història de les arts escèniques de Catalunya en català, castellà i anglès. Així mateix, el web permet utilitzar els serveis propis de les biblioteques especialitzades de totes les seus territorials de l'Institut.

A més d'un "impressionant fons sobre el teatre català", el MAE conté una de les col·leccions més destacades sobre el Segle d'Or espanyol, han destacat fonts de la corporació provincial, les quals han afegit que aspectes com ara la bibliografia, fotografies, audiovisuals, cartells, programes de mà, indumentària, titelles, marionetes i pintures, són des d'ara molt més accessibles.

Notícies relacionades

L'XTVL emetrà els tallers dels alumnes de l'Institut del Teatre [01/11/2010]

Educació i l'Institut del Teatre junts pels estudis artístics [31/05/2010]

L'Institut del Teatre rebrà vuit antics decorats d'òperes del Liceu [05/05/2009]

Enllaços

Diputació de Barcelona

Altres notícies

Montserrat Caballé, al Liceu 50 anys després [03/01/2012 08:00]

Publicat 02/02/2011 10:21h

Clica aquí per escoltar

CERCA A lamalla.cat CERCA PER MUNICIPI

Cerca

Centre de Documentació i Museu de les Arts Escèniques

El titella francès 'Anec', de l'autor Didó (1880-1960)

PUBLICITAT

Entra i descobreix-la!

petitaxarxa.cat

+Vist Al minut Enquesta

- Com aconseguir una T-10 a meitat de preu?
- Els mitjans de comunicació, amb la soga al coll
- Convoquen una vaga d'usuaris de transport públic contra la pujada de tarifes
- Com aprofitar els litres perduts mentre s'escalfa l'aigua de l'aixeta?
- Empitjora l'estat de salut de Manuel Fraga
- "La violència masclista no diferencia entre classes socials"
- Vendes "massives" el primer cap de setmana de

LES COSES, TAL COM SÓN

Dilluns, 9 de gener de 2012

Infolocal ▾ Política Societat Internacional Economia Medi Ambient Cultura Mèdia Digitals i Ciència Esports

+Seccions ▾ lamalla.tv Fotogaleria Blocs Participació Serveis El +vist Al minut Agenda Mèteo

08/03/2011 14:41h

Fogué i Hereu tanquen l'acord per crear el Museu de les Arts Escèniques

S'ubicarà a la Casa de la Premsa i estarà enllestit al 2013

LAMALLA.CAT

para ver su significado

Clica aquí per escoltar

El president de la Diputació, Antoni Fogué, i l'alcalde de Barcelona, Jordi Hereu, han signat aquest dimarts un conveni de col·laboració per a la creació del futur Museu de les Arts Escèniques (MAE). Fogué ha qualificat "d'exercici de responsabilitat amb una part de la nostra història" el pas donat, que s'espera culminar al 2013, centenari de l'Institut del Teatre.

Notícies relacionades

- Fogué diu que sembla que la Generalitat "estigui buscant una excusa per retallar" [22/02/2011]
- Les diputacions reclamen els recursos adequats per als municipis [21/02/2011]

Altres notícies

- El pessebre de la plaça de Sant Jaume de Barcelona es traslladarà a la Seu d'Urgell [09/01/2012 16:12]
- Detenen un vef xinès de Badalona per intentar subornar dos guàrdies civils [09/01/2012 16:05]
- S'exporta a cinemes de tot el món una nova tecnologia de so 3D [09/01/2012 14:52]

Durant l'acte de signatura, Fogué ha declarat que "tot i les excel·lents condicions de conservació i de catalogació del fons del MAE, això no era suficient: les arts escèniques mereixien disposar d'un museu obert al públic". El futur MAE s'ubicarà a la Casa de la Premsa, edifici construït per a l'exposició de 1929, obra de l'arquitecte Pere Domènech, propietat de l'Ajuntament de Barcelona.

L'immoble, que l'alcalde Hereu ha qualificat de "magnífic continent per a un magnífic contingut", està situat entre l'Institut del Teatre i la Fira de Barcelona i haurà de sotmetre's, com ha explicat el president Fogué, "a una rehabilitació, la corresponent adequació i l'estudi museogràfic". Tant Fogué com Hereu han coincidit a qualificar el futur equipament de "museu nacional" i esperen que la Generalitat de Catalunya s'hi impliqui econòmicament.

CERCA A lamalla.cat CERCA PER MUNICIPI

Cerca

lamalla.tv + videos

Fogué i Hereu tanquen l'acord per crear el Museu de les Arts Escèniques

Carles Romaní

Fogué i Hereu en un moment de la signatura del conveni d'aquest dimarts

Publicat 08/03/2011 14:41h

Clica aquí per escoltar

+ Vist Al minut Enquesta

- Com aconseguir una T-10 a meitat de preu?
- Els mitjans de comunicació, amb la soga al coll
- Convoquen una vaga d'usuaris de transport públic contra la pujada de tarifes

[Home](#) | [About Us](#) | [Careers](#) | [Contact](#)

[About](#) | [Contact](#) | [Newsroom](#) | [Products](#) | [Services](#) | [Open Source](#)

Contact:
 Lily Harvey
 VTLS, Inc.
 1701 Kraft Drive
 Blacksburg, VA USA 24060
harveyl@vtls.com

10/06/2011

For Immediate Release

Virtua SaaS Lands Role at Barcelona's Institut del Teatre

Blacksburg, VA – The Institut del Teatre (Theatre School) in Barcelona, one of the most dynamic and influential institutions in the world of performing arts in Europe, has selected the Virtua ILS and Chamo Social OPAC for its Documentation Center and Performing Arts Museum. The Institut will join the growing number of libraries implementing Virtua Software as a Service (SAAS), a fully hosted solution.

"VTLS has been affiliated with this prestigious and important institute for many years," noted Jack Bazuzi, Managing Director of VTLS Europe S.L. "It is very gratifying that the management of the Institut del Teatre has decided to take advantage of the newest offerings from VTLS following a thorough and formal investigation of other options in the market. This renewed confidence underscores the depth of mutual confidence between the two organizations."

The decision to move to Virtua from VTLS Classic resulted from a thorough review of automation alternatives. "We had been using VTLS Classic and since Virtua is also from VTLS, it will allow us to transfer all our data quickly and easily without giving up on any current services we receive," observed Neus Garriga, the Library's Head of Services. "Another key advantage of Virtua is the new OPAC interface, Chamo, which will allow our users to incorporate the new tools of the social web."

About the Institut del Teatre:

The Theatre School has a long history of training in the various disciplines of the performing arts and the research, promotion and dissemination of theatre. The school's library & museum collections are arranged by category in theatre, dance, opera, zarzuela, magic arts, etc. and is one of the most important performing arts collections in Europe. The library not only serves the School's students and staff, but also researchers of the performing arts. The archival collections include programs, photographs, posters and other theatre-related items that are used in temporary exhibitions.

About VTLS Inc.:

VTLS Inc. www.vtls.com (<http://www.vtls.com>), a leading library automation company in business for over 30 years, provides visionary technology in library solutions to a diverse customer base of more than 900 libraries in over 32 countries. Virtua is our premier ILS solution, Visualizer is our facet-based data discovery tool, Fastrac is our RFID technology, and we also provide cutting edge software and services for Digital Libraries with Digital Imaging and VITAL, our Digital Asset Management solution. VTLS is one of the few ISO 9001:2000 quality certified companies within the library industry.

About VTLS Inc.

VTLS Inc. www.vtls.com, a leading library automation company in business for over 30 years, provides visionary technology in library solutions to a diverse customer base of more than 900 libraries in over 32 countries. Virtua is our premier ILS solution, Visualizer is our facet-based data discovery tool, Fastrac is our RFID technology, and we also provide cutting edge software and services for Digital Libraries with Digital Imaging and VITAL, our Repository Services solution. VTLS is one of the few ISO 9001:2000 quality certified companies within the library industry.

Copyright © 2008 VTLS, Inc. All rights reserved.
 An ISO 9001:2000 certified company.

[Customer Login](#) | [Sitemap](#)

Share

[Print](#)

Bookmark This

[!\[\]\(c03112ee263a906bbf549fae85097b06_img.jpg\) Del.icio.us](#)
[!\[\]\(6a9335257ee4bae53722233b4f4983f7_img.jpg\) Digg!](#)
[!\[\]\(4cf4858f0f33d9147b4f89d7334365ec_img.jpg\) Stumble Upon](#)
[!\[\]\(b429a63e41c4330a6b4db9bc6268fd87_img.jpg\) Google Bookmarks](#)

EL PAÍS CONTIGO
CADA MAÑANA
• Reciba el periódico en su

Sociedad Cultura Tendencias Gente Obituarios Deportes Pantallas Última

Recomana-ho

Dile Hola a una vida más fácil
Dile Hola a tu Asesor BBVA
Contigo: Tu nuevo contacto en
el banco, cuando y donde
quieras.

EL PAÍS.COM

MÁS OPCIONES PORTADA FOTOS Foto 1 de 10

Museo del Teatro
9 de Marzo de 2011

Casa de la prensa
JOAN SANCHEZ | 09-03-2011

Casa de la Prensa, en la esquina de la avenida Rius i Taulet esquina Carrer de la Guàrdia Urbana, el edificio construido por Pere Domènech en 1926 para la Exposición Internacional, que acogerá desde 2013 el Museo del Teatro.

[Ir a la noticia](#) » Nace el Museo Nacional del Teatro

EL PAÍS.COM

MÁS OPCIONES PORTADA FOTOS Foto 2 de 10

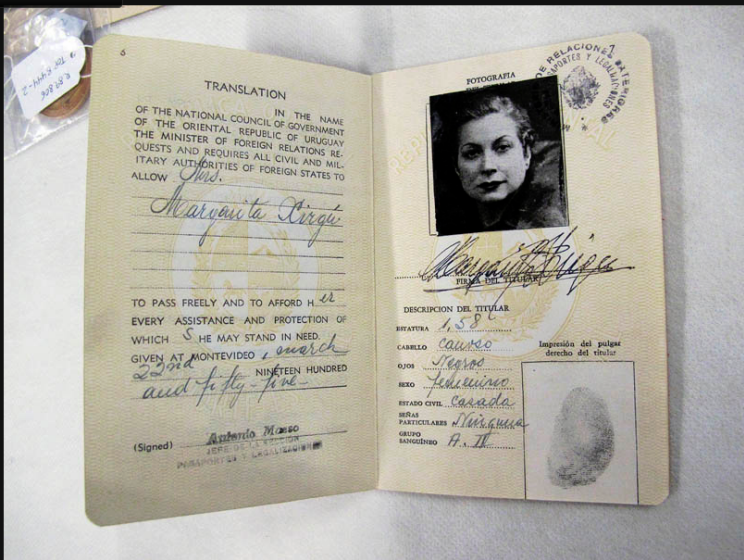
Museo del Teatro
9 de Marzo de 2011

Sótano del Institut del Teatre
JOAN SANCHEZ | 09-03-2011

Vista general del sótano del Institut del Teatre donde se conserva la colección, formada por más de 500.000 registros, que será la base del nuevo museo del teatro. En primer plano imágenes y sandalias de la actriz Margarita Xirgu, el vestido que utilizó en Doña Rosita la Soltera de Lorca, en el año 1935 y al fondo, en perchas, vestuario de varios de los montajes del Teatre Lliure.

[Ir a la noticia](#) » Nace el Museo Nacional del Teatro

EL PAÍS.COM

TRANSLATION

IN THE NAME OF THE NATIONAL COUNCIL OF GOVERNMENT OF THE ORIENTAL REPUBLIC OF URUGUAY THE MINISTER OF FOREIGN RELATIONS REQUESTS AND REQUIRES ALL CIVIL AND MILITARY AUTHORITIES OF FOREIGN STATES TO ALLOW *Mrs. Margarita Xirgu*

TO PASS FREELY AND TO AFFORD HER EVERY ASSISTANCE AND PROTECTION OF WHICH SHE MAY STAND IN NEED.

GIVEN AT MONTEVIDEO, *20th* *March* *and fifty-five* NINETEEN HUNDRED

(Signed) *Antonio Masco*

FOTOGRAFIA

DESCRIPCION DEL TITULAR

ESTATURA *1,58*

CABELLO *canoso*

OJOS *negros*

SEXO *Femenino*

ESTADO CIVIL *casada*

SEÑAS PARTICULARES *Ninguna*

GRUPO SANGUINEO *A II*

Impresión del pulgar derecho del titular

MÁS OPCIONES PORTADA FOTOS Foto 3 de 10 VER TODAS »

Museo del Teatro
9 de Marzo de 2011

Pasaporte uruguayo de Margarita Xirgu
JOAN SANCHEZ | 09-03-2011

Pasaporte uruguayo de la actriz española Margarita Xirgu del año 1955, no acto para mítómanos, en el que se puede leer: Estatura, 1,58 centímetros. Cabello: canoso. Ojos: negros. Sexo: femenino. Estado Civil: casada. Señas particulares: ninguna. Grupo Sanguíneo: A II, su enrevesada firma y su huella dactilar.

[Ir a la noticia](#) » Nace el Museo Nacional del Teatro

EL PAÍS.COM

MÁS OPCIONES PORTADA FOTOS Foto 4 de 10 VER TODAS »

Museo del Teatro
9 de Marzo de 2011

Capa de Victoria de los Ángeles y vestido de Antonia Mercè
JOAN SANCHEZ | 09-03-2011

Capa roja de Victoria de los Ángeles y vestido de Bolero Clásico (de tul y raso) de Antonia Mercè "La Argentina", del año 1926. En primer plano cuadros realizados por la propia Tórtola Valencia donde aparece realizando sus danzas orientales.

[Ir a la noticia](#) » Nace el Museo Nacional del Teatro

EL PAISCOM

MÁS OPCIONES PORTADA FOTOS

Foto 5 de 10

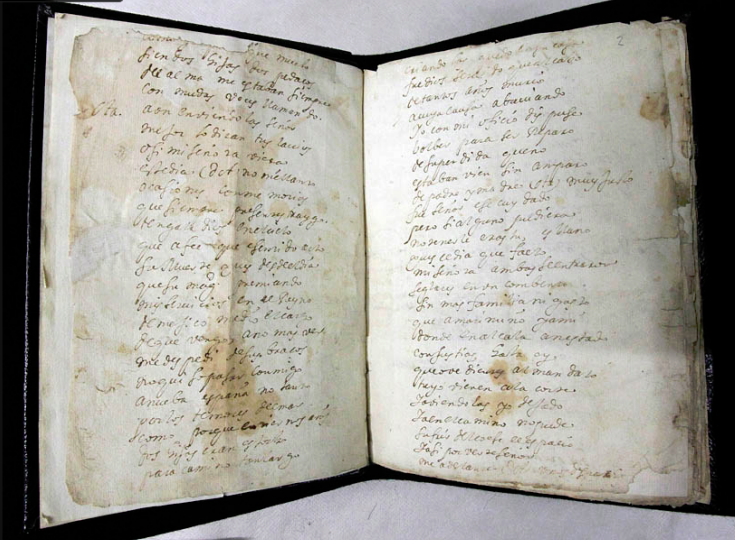
VER TODAS »

Museo del Teatro
9 de Marzo de 2011

Figurines de Fabià Pulgerver
JOAN SÁNCHEZ | 09-03-2011
Figurines de Fabià Pulgerver para la obra "Primera Historia d'Esther" de Salvador Espru para la compañía EADAG en el Teatro Romea, año 1962.

[Ir a la noticia](#) » Nace el Museo Nacional del Teatro

EL PAISCOM

MÁS OPCIONES PORTADA FOTOS

Foto 6 de 10

VER TODAS »

Museo del Teatro
9 de Marzo de 2011

Manuscrito de Calderón de la Barca de la obra "Agua Mansa"
JOAN SÁNCHEZ | 09-03-2011
Manuscrito de Calderón de la Barca de la obra "Agua Mansa", uno de las obras conservadas del Siglo de Oro, que tras la colección de la Biblioteca Nacional de Madrid, está considerado el conjunto más destacado.

[Ir a la noticia](#) » Nace el Museo Nacional del Teatro

EL PAÍS.COM

MÁS OPCIONES PORTADA FOTOS Foto 7 de 10 VER TODAS »

Museo del Teatro
9 de Marzo de 2011

Bata y vestido
JOAN SÁNCHEZ | 09/03/2011
A la izquierda bata de seda que utilizó Victoria de los Angeles en la ópera Madame Butterfly, y a la derecha el vestido de Margarita Xirgu que utilizó en 1935 en la obra Doña Rosita la Soltera de Federico García Lorca.
[Ir a la noticia »](#) Nace el Museo Nacional del Teatro.

EL PAÍS.COM

MÁS OPCIONES PORTADA FOTOS Foto 8 de 10 VER TODAS »

Museo del Teatro
9 de Marzo de 2011

Baúles de Tórtola Valencia
JOAN SÁNCHEZ | 09/03/2011
Baúles de Tórtola Valencia, la exótica bailarina que cautivó desde finales del siglo XIX a medio mundo con sus movimientos convulsos y que están llenos de pegatinas de medio mundo.
[Ir a la noticia »](#) Nace el Museo Nacional del Teatro.

EL PAISCOM

MÁS OPCIONES PORTADA FOTOS Foto 9 de 10 VER TODAS »

Museo del Teatro
9 de Marzo de 2011

Escenografía en tres dimensiones del Liceo
JOAN SÁNCHEZ | 09-03-2011
Una de las escenografías en tres dimensiones del Liceo que se conservan en cajas individualizadas.
[Ir a la noticia »](#) Nace el Museo Nacional del Teatro

EL PAISCOM

MÁS OPCIONES PORTADA FOTOS Foto 10 de 10 VER TODAS »

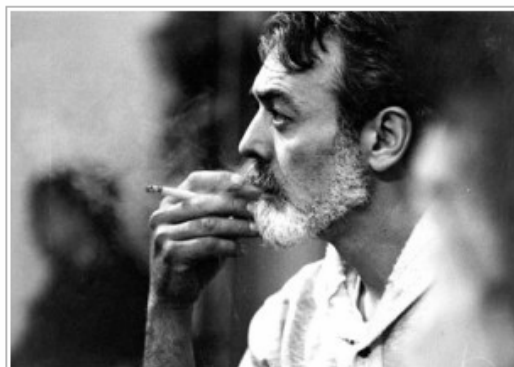
Museo del Teatro
9 de Marzo de 2011

Castañuelas
JOAN SÁNCHEZ | 09-03-2011
Una de las castañuelas de la colección de José de Udaeta, recientemente adquirida por el Centre de Documentació i Museo de les Arts Escèniques.
[Ir a la noticia »](#) Nace el Museo Nacional del Teatro

L'Institut del Teatre homenatja Fabià Puigserver

Per Redacció, a Notícies 5 de des de 2011 a les 12:36

El Museu de les Arts Escèniques (MAE) de l'Institut del Teatre va inaugurar el passat dijous l'exposició *Fabià Puigserver, teatre d'art en llibertat*, una retrospectiva dedicada a l'escenògraf, figurinista, actor i director escènic, coincidint amb el 15è aniversari de la seva mort i el 35è aniversari de la creació del Teatre Lliure, del qual en va ser cofundador.

L'exposició, que es pot visitar fins al 30 de juny del 2012, presenta part de l'obra i l'arxiu personal de Fabià Puigserver (1938-1991) que la Fundació Teatre Lliure va cedir en dipòsit al MAE l'any 2003.

La retrospectiva, que ocupa diferents espais de la seu de l'Institut s'ha dividit en quatre àmbits temàtics: Trajectòria, Obra escènica, Teatre d'Art i Teatre en Llibertat.

Finalment, coincidint amb la mostra, el portal [Escena Digital](#) presenta més de 350 fotografies d'escena de muntatges de Fabià Puigserver a disposició de totes aquelles persones interessades en conèixer i divulgar el seu llegat.

Sigues el primer dels teus amics a qui li agrada.

ACTUALITAT

- El segell digital d'Ediciones B triplica les vendes en mes i mig
- Jordi Rourera, nou editor de La Magrana
- El periodista Rafael Nadal guanya el Josep Pla
- Es fan públiques les candidatures als Premis Terenci Moix
- L'edifici del DHUB s'acosta als 100 milions
- Les queixes dels turistes deixen la sala Moog sense concerts
- Els escriptors 'boicotegen' els premis Ciutat de Palma amb un acte alternatiu
- 'Eva', 'Mientras duermes' i 'Bruc' acaparen les nominacions dels Gaudí
- La policia pregunta a l'editora Carme Balcells per un concert facturat a Nóos
- CaixaForum Barcelona i CosmoCaixa han rebut 1,6 milions de visitants
- El Teatre Lliure ha d'ajornar una obra per les retallades

Webs

- Notícies
- Publicacions
- La Diputació, als mitjans
- Premis de Comunicació
- Enllaços d'interès
- Subscripció

Servei de Premsa

Diputació de Barcelona

Rbla. Catalunya, 126, 2a planta
Edifici Can Serra
08008 Barcelona
T.934 022 094
F.934 022 272

[Formulari de contacte](#)

- Publicacions
- La Diputació, als mitjans
- Premis de Comunicació
- Enllaços d'interès
- Subscripció

Servei de Premsa

Diputació de Barcelona

Rbla. Catalunya, 126, 2a planta
Edifici Can Serra
08008 Barcelona
T.934 022 094
F.934 022 272

[Formulari de contacte](#)

 [escaltar](#)

Nota de premsa

[«« Tornar al llistat de notes de premsa](#)

Cultura

01/02/2011 11:40

Nou web del Museu de les Arts Escèniques

El fons bibliogràfic i documental de l'Institut del Teatre, a un sol clic

L'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona alberga un dels centres d'informació i recerca sobre les arts escèniques més importants d'Europa. Es tracta del Centre de Documentació i Museu de les Arts Escèniques (MAE), referència imprescindible per als investigadors i professionals del teatre que estrena web d'accés directe als seus recursos i serveis.

Amb el nou web www.cdmae.cat, els interessats tenen accés al catàleg bibliogràfic i audiovisual del MAE, que conté més de 120.000 obres i documents. També estan al seu abast les més de 20.000 imatges del fons museístic de l'Institut del Teatre, un recull de la premsa catalana especialitzada des de l'any 2000, les exposicions temàtiques virtuals que regularment s'organitzen, i un recorregut divulgatiu per la història de les arts escèniques de Catalunya en català, castellà i anglès. Així mateix, el web permet utilitzar els serveis propis de les biblioteques especialitzades de totes les seus territorials de l'Institut. A més d'un impressionant fons sobre el teatre català, el MAE conté una de les col·leccions més destacades sobre el Segle d'Or espanyol. Bibliografia, fotos, audiovisuals, cartells, programes de mà, indumentària, titelles, marionetes i pintures, des d'ara molt més accessibles.

[Enviar la nota de premsa](#)

- [Galeria fotogràfica](#)

Galeria fotogràfica

El fons bibliogràfic i documental de l'Institut del Teatre, a un sol clic

Foto dedicada per Mary Santpere, part del fons del MAE
Autor: Institut del Teatre

Si voleu una còpia de la fotografia, si us plau, envieu un missatge a s.premsa@diba.cat i us la farem arribar el més aviat possible. Se'n permet la reproducció sempre que se'n citi clarament la font.

Cercador

Text per cercar

[Cerca avançada](#)

Dreceres

[Cercador d'Informació de Diaris Oficials](#)

[Lamalla.cat](#)

[COM Ràdio](#)

[Xarxa de Televisions Locals](#)

[Servei de continguts informatius XN](#)

[Altres enllaços](#)

Area de documentació

Dossiers de premsa

 [OMIC gener 2012.pdf](#)

 [Ordre dia ple desembre.pdf](#)

 [Díptic Parc net.pdf](#)

 [Programació hivern Carxofa del Prat.pdf](#)

 [Actuacions i estalvi](#)

Cercador

Text per cercar

[Cerca avançada](#)

Dreceres

[Cercador d'Informació de Diaris Oficials](#)

[Lamalla.cat](#)

[COM Ràdio](#)

[Xarxa de Televisions Locals](#)

[Servei de continguts informatius XN](#)

[Altres enllaços](#)

Area de documentació

Dossiers de premsa

 [OMIC gener 2012.pdf](#)

- ▶ Notícies
- ▶ Previsions
- ▶ Proposem
- ▶ Publicacions

el Diari de la Diputació
Revista de la Diputació

- ▶ La Diputació, als mitjans
- ▶ Informació de la Diputació
- ▶ Premis de Comunicació

Premis 2010
Edicions anteriors

- ▶ Enllaços d'interès
- ▶ Subscripció

Servei de Premsa

Diputació de Barcelona

Rbla. Catalunya, 126, 2a.
Edifici Can Serra
08008 Barcelona
T. 934 022 094
F. 934 022 272
s.premsa@diba.cat

Per contactar amb nosaltres els caps
de setmana, podeu trucar al telèfon
934 022 094

Nota de premsa

escoltar

[<< Tornar al llistat de notes de premsa](#)

Cultura

03/03/2011 17:03

Convocatòria de premsa. Dimarts, 8 de març, a les 12 del migdia

La Diputació i l'Ajuntament signaran un conveni sobre la futura seu del Museu de les Arts Escèniques de l'Institut del Teatre

Dimarts, 8 de març, a les 12 hores, a l'Institut del Teatre, es formalitzarà la signatura d'un conveni entre la Diputació de Barcelona i l'Ajuntament de Barcelona per a determinar la ubicació de la futura seu del Museu de les Arts Escèniques de l'Institut del Teatre.

L'acord s'emmarca en la proclamació de l'any 2013 com a 'Any del Teatre a Barcelona', amb motiu del centenari de la creació de l'Institut del Teatre.

Signaran l'acord, per part de la Diputació de Barcelona, el seu president, **Antoni Fogué** i, per l'Ajuntament de Barcelona, l'alcalde **Jordi Hereu**.

En l'acte, es preveu la visita al fons documental, bibliogràfic i museístic de l'Institut del Teatre que constitueix la base del seu futur museu.

Signatura de conveni entre Diputació de Barcelona i Ajuntament de Barcelona

Dia: Dimarts 8 de març de 2011

Hora: 12 h

Lloc: Auditori de l'Institut del Teatre (Pl. Margarida Xirgu, s/n)

[Enviar la nota de premsa](#)

Cercador

Cerca avançada

Dreceres

Cercador d'Informació de Diaris
Oficials

Lamalla.cat

COM Ràdio

Xarxa de Televisions Locals

Servei de continguts informatius
XN

Altres enllaços

Àrea de documentació

Dossiers de premsa

Estudi sobre l'aplicació de les
Ordenances municipals d'estalvi
d'aigua

Dossier Premsa Pla
d'Informació i Vigilància contra
incendis 2011

Màster en pràctiques
Artístiques Contemporànies

Llibre de les Arts Escèniques

- Notícies
- Publicacions
- La Diputació, als mitjans
- Premis de Comunicació
- Enllaços d'interès
- Subscripció

Servei de Premsa
Diputació de Barcelona
 Rbla. Catalunya, 126, 2a planta
 Edifici Can Serra
 08008 Barcelona
 T.934 022 094
 F.934 022 272
[Formulari de contacte](#)

- Notícies
- Publicacions
- La Diputació, als mitjans
- Premis de Comunicació
- Enllaços d'interès
- Subscripció

Servei de Premsa
Diputació de Barcelona
 Rbla. Catalunya, 126, 2a planta
 Edifici Can Serra
 08008 Barcelona
 T.934 022 094
 F.934 022 272
[Formulari de contacte](#)

escoltar

Nota de premsa

[<< Tornar al llistat de notes de premsa](#)

Cultura

24/03/2011 11:30

Formaran part del fons del Museu de les Arts Escèniques

L'Institut del Teatre rep en donació decorats dels germans Salvador i l'arxiu personal del crític Gonzalo Pérez Olaguer

L'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona va signar ahir, 23 de març, dos convenis pels quals el Centre de documentació i Museu de les Arts Escèniques (MAE) rep en donació una selecció de decorats de l'empresa Germans Salvador-Produccions i l'arxiu personal del crític teatral Gonzalo Pérez de Olaguer.

Els decorats de **Germans Salvador-Produccions**, representatius de l'escola catalana d'escenografia, i l'arxiu personal del crític teatral **Gonzalo Pérez Olaguer** suposen dues donacions molt importants, que serveixen per ampliar les referències del MAE en la documentació de la història de les arts escèniques catalanes al llarg del segle XX. **Joan Salvador**, fill del cofundador del prestigiós taller d'escenografia creat pels germans **Joan i Josep Salvador** al 1949, ha donat al MAE més de 300 decorats de l'empresa familiar ja dissolta. Per la seva part, la vídua de Gonzalo Pérez de Olaguer, Mercè Taltavull, ha cedit al MAE l'arxiu personal del seu marit, format bàsicament per 150 caixes que reuneixen documents datats entre 1956 i 2008 consistents en retalls de premsa i crítiques teatrals majoritàriament seves, programes de mà i informació de diferents obres, companyies teatrals i teatres, així com fotografies i correspondència. Podeu consultar aquestes noves incorporacions al [web del MAE](#).

[Enviar la nota de premsa](#)

- [Galeria fotogràfica](#)

escoltar

Galeria fotogràfica

L'Institut del Teatre rep en donació decorats dels germans Salvador i l'arxiu personal del crític Gonzalo Pérez Olaguer

D'esquerra a dreta, Gonzalo Pérez Olaguer, Carlos Lemos i Pere Pausas
 Autor: Institut del Teatre

Si voleu una còpia de la fotografia, si us plau, envieu un missatge a s.premsa@diba.cat i us la farem arribar el més aviat possible. Se'n permet la reproducció sempre que se'n citi clarament la font.

Cercador

Text per cercar

[Cerca avançada](#)

Dreceres

[Cercador d'Informació de Diaris Oficials](#)

[Lamalla.cat](#)

[COM Ràdio](#)

[Xarxa de Televisions Locals](#)

[Servei de continguts informatius XN](#)

[Altres enllaços](#)

Area de documentació

Dossiers de premsa

 [OMIC gener 2012.pdf](#)

 [Ordre dia ple desembre.pdf](#)

 [Díptic Parc net.pdf](#)

 [Programació hivern Carxofa del Prat.pdf](#)

Cercador

Text per cercar

[Cerca avançada](#)

Dreceres

[Cercador d'Informació de Diaris Oficials](#)

[Lamalla.cat](#)

[COM Ràdio](#)

[Xarxa de Televisions Locals](#)

[Servei de continguts informatius XN](#)

[Altres enllaços](#)

Area de documentació

Dossiers de premsa

- Notícies
- Publicacions
- La Diputació, als mitjans
- Premis de Comunicació
- Enllaços d'interès
- Subscripció

Servei de Premsa

Diputació de Barcelona

Rbla. Catalunya, 126, 2a planta
Edifici Can Serra
08008 Barcelona
T.934 022 094
F.934 022 272
[Formulari de contacte](#)

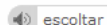
- Notícies
- Publicacions
- La Diputació, als mitjans
- Premis de Comunicació
- Enllaços d'interès
- Subscripció

Servei de Premsa

Diputació de Barcelona

Rbla. Catalunya, 126, 2a planta
Edifici Can Serra
08008 Barcelona
T.934 022 094
F.934 022 272
[Formulari de contacte](#)

Nota de premsa

escoltar

[«« Tornar al llistat de notes de premsa](#)

Cultura

23/11/2011 13:15

Exposició retrospectiva, de l'1 de desembre al 30 de juny de 2012

L'Institut del Teatre recorda Fabià Puigserver

El Museu de les Arts Escèniques (MAE) de l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona inaugura dijous, 1 de desembre, l'exposició "Fabià Puigserver, teatre d'art en llibertat", retrospectiva dedicada a l'escenògraf, figurinista, actor i director escènic, coincidint amb el 15è aniversari de la seva mort i el 35è aniversari de la fundació del Teatre Lliure. La mostra pot veure's fins al 30 de juny de 2012.

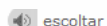
L'exposició presenta part de l'obra i l'arxiu personal de **Fabià Puigserver** (1938-1991) que la Fundació Teatre Lliure va cedir en dipòsit al MAE l'any 2003, i ha comptat amb l'assessorament del professor de l'Institut del Teatre **Guillem-Jordi Graells** i la col·laboració del Teatre Lliure.

La retrospectiva ocupa diferents espais de la seu de l'Institut del Teatre, començant per la Sala d'exposicions, que s'ha dividit en quatre àmbits temàtics: Trajectòria, Obra escènica, Teatre d'Art i Teatre en llibertat. Al vestibul del Teatre Estudi es presenta una mostra fotogràfica dels muntatges teatrals de **Puigserver**, amb imatges preses per **Ros Ribas**, **Pau Barceló** i **Montse Faixat**. Complementàriament, s'ha organitzat un servei de visites guiades a les instal·lacions del MAE on són dipositats els fons de **Fabià Puigserver**.

Així mateix, coincidint amb la mostra, el portal web [Escena Digital](#) presenta més de 300 fotografies d'escena de muntatges de **Fabià Puigserver** a disposició de totes aquelles persones interessades en conèixer i divulgar el seu llegat.

[Enviar la nota de premsa](#)

- [Galeria fotogràfica](#)

escoltar

Galeria fotogràfica

L'Institut del Teatre recorda Fabià Puigserver

Cartell de l'exposició "Fabià Puigserver, teatre d'art en llibertat".
Autor: Institut del Teatre

Si voleu una còpia de la fotografia, si us plau, envieu un missatge a s.prensa@diba.cat i us la farem arribar el més aviat possible.
Se'n permet la reproducció sempre que se'n citi clarament la font.

Cercador

[Cerca avançada](#)

Dreceres

- [Cercador d'Informació de Diaris Oficials](#)
- [Lamalla.cat](#)
- [COM Ràdio](#)
- [Xarxa de Televisions Locals](#)
- [Servei de continguts informatius XN](#)
- [Altres enllaços](#)

Area de documentació

Dossiers de premsa

- [OMIC gener 2012.pdf](#)
- [Ordre dia ple desembre.pdf](#)
- [Díptic Parc net.pdf](#)
- [Programació hivern Carxofa del Prat.pdf](#)
- [Actuacions i estalvi energètic dels 13 municipis.pdf](#)
- [Declaració Torí Arc i Latí.pdf](#)

Cercador

[Cerca avançada](#)

Dreceres

- [Cercador d'Informació de Diaris Oficials](#)
- [Lamalla.cat](#)
- [COM Ràdio](#)
- [Xarxa de Televisions Locals](#)
- [Servei de continguts informatius XN](#)
- [Altres enllaços](#)

Area de documentació

> som a

castellano / english

PROGRAMACIÓ

INFORMACIÓ I PREUS

NOTÍCIES

SERVEI EDUCATIU

ACTIVITATS

QUI SOM

actualitat

notícies anteriors 11/12

notícies anteriors 10/11

notícies anteriors 09/10

notícies anteriors 08/09

notícies anteriors 07/08

notícies temporades anteriors

servei de butlletí

compartir

<< temporada 11/12 >>

- > 30 de desembre ANY NOU AMB COMEDIANTS I BLAI MATEU!
- > 30 de desembre DIMARTS VINENT, CARTES DE LA RETIRADA REPUBLICANA
- > 23 de desembre BLAI MATEU, EL PALLASSO I L'EXILI
- > 23 de desembre DAVANT LA MORT, QUE NO PARI LA MÚSICA!
- > 16 de desembre ESTRENEM *PERSÈFONE*: MORT + VARIETÉS = COMEDIANTS
- > 16 de desembre ÚLTIM CAP DE SETMANA DE *L'ESPERA*!!
- > 16 de desembre LA SETMANA QUE VE, I, UN SOLO DE BLAI MATEU SOBRE L'EXILI
- > 9 de desembre ARRIBA ANIMALARIO AMB *PENUMBRA*, UN PETIT GRAN MUNTATGE
- > 9 de desembre SEGONA FUNCIO DE LES CARTES LLIURES
- > 9 de desembre *L'ESPERA*, UN DUEL ESCÈNIC ENTRE MARTA MARCO I CLARA SEGURA!!
- > 9 de desembre COMEDIANTS, A PUNT PER PARLAR DE LA MORT AMB *PERSÈFONE*
- > 2 de desembre *LA TEMPESTAT*, TALENT RUS AL SERVEI DE LA POESIA DE SHAKESPEARE
- > 2 de desembre *L'ESPERA*, DE REMO BINOSI. LA CRÍTICA HA DIT...
- > 2 de desembre AVUI FEM 35 ANYS!
- > 2 de desembre FABIÀ PUIGSERVER, TEATRE D'ART EN LLIBERTAT

2 de desembre AVUI FEM 35 ANYS!

Tal dia com avui, el **2 de desembre del 1976**, amb l'estrena de *Camí de nit, 1854* dirigit per **Lluís Pasqual**, es va inaugurar el **Teatre Lliure** al carrer Montseny de Gràcia, a la seu de la cooperativa obrera La Lleiata.

Avui, doncs, fem 35 anys! Després de l'estrena de *La tempestat*, es va oferir un brindis commemoratiu als artistes i al públic assistent, i avui està previst fer el mateix després de la funció de *L'espera*, a la seu de Gràcia.

I no us perdeu el vídeo d'aniversari!

[vídeo 35 aniversari](#) >

2 de desembre FABIÀ PUIGSERVER, TEATRE D'ART EN LLIBERTAT

Coincidint amb l'aniversari del Lliure, des de dijous passat es pot veure a l'**Institut del Teatre de Barcelona** una exposició antològica sobre Fabià Puigserver, l'ànima fundadora d'aquest teatre. Al vestíbul del Teatre Estudi es presenta una mostra fotogràfica dels seus principals muntatges i del seu treball de preparació de l'escena. De manera complementària, s'organitzen visites guiades a les sales de reserva del MAE, un espai en el qual s'han dipositat els fons de Fabià Puigserver i on es poden veure de prop els originals dels seus treballs.

Oberta fins al 30 de juny del 2012. Entrada gratuïta.

[més informació / institut del teatre](#) >

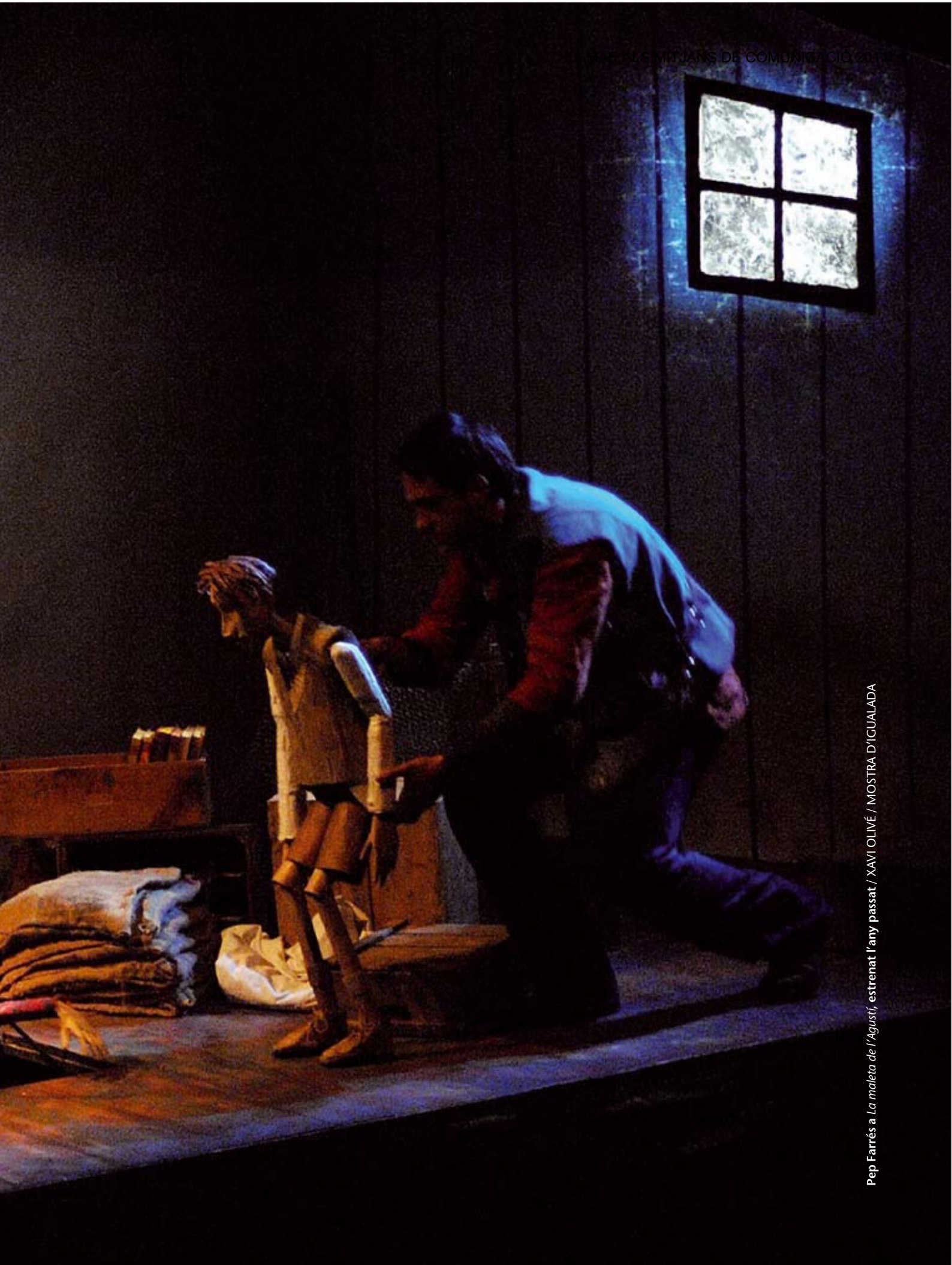
[vídeo exposició / youtube](#) >

***Articles de premsa que han fet
referència al MAE o han publicat
imatges del MAE***

Món titella

El panorama català amplia la seva ambició en el sector dels titelles, un univers inabastable que es regenera des de la tradició, avançant-se sovint a la demanda dels espectadors

Textures que evocuen

JORDI BORDES

El fil dels titelles de fil no deixa d'aixecar nous ressorts. Alhora que es manté la tradició amb companyies com la de la família Vergés i segueixen dempeus moltes de les formacions que van popularitzar el català als carrers durant la transició, s'obren nous pous de talent a partir de la manipulació d'objectes. «És el moment de passar del figuratiu a l'abstracte», diu Julieta Agustí, directora de la Fira de Titelles de Lleida. El món titella es confon amb noves disciplines sense manies, tot i que el mercat exigeix un ritme de producció molt elevat que fa difícil disposar de temps per a l'experimentació i alhora tenir un espectacle en gira. Moltes companyies no volen seguir representant versions de contes clàssics (que, d'altra banda, és el que genera més públic encara) i s'atreveixen a introduir temes tabú com la memòria històrica (*La maleta de l'Agustí*, inspirada en les imatges d'Agustí Centelles localitzades en unes golfes recentment), l'alzheimer (*L'avi Ramon*) o la convivència amb els disminuïts físics o psíquics (*Cinc contes diferents*).

Pep Farrés, de Farrés Brothers, entén que «a un nen se li pot explicar de tot, només cal encertar el to». Sempre han renunciat a adaptacions de clàssics («ens agrada parlar d'un tema») però

Xavi Bobés ha anat al món del teatre d'objectes caminant pels viarans de la interpretació i l'experimentació. Ja fa set anys que hi treballa amb (probablement) millor reconeixement fora de Catalunya que a casa. No sembla que li importi. El seu treball és de navegar cap endins, al més íntim. Olorar els objectes (preferiblement quotidians) i els detecta el seu passat. La seva manipulació el porta al conflicte escènic, a teixir una dramàturgia d'emoció ben oberta, perquè sigui cada espectador el que es deixi perdre pels meandres de la seva memòria. Fa poc, ha participat en un projecte a Olot en què ha mostrat el seu treball al poble. Ara comença a preparar un nou treball: jugarà amb elements localitzats en masies abandonades: plats trencats o desgastats, ferros, filferros. Brutícia d'abocador a la qual, com bon arqueòleg d'emoció, sap extreure'n relleu. El seu teatre d'objectes beu d'un passat comú, avui abocat en una cuneta. És on s'ha volgut plantar ell.

no s'atreveix a assegurar que serà sempre així: les lleis de mercat també marquen pautes.

Moltes companyies (siguin emergents o no) s'han pres el repte de trencar la barrera de l'edat. La major part dels espectadors, però, ignoren aquesta voluntat. I això comporta el retorn capot del que ha gosat fer un gest més avançat que el que pot absorbir el públic. La demanda subjuga l'oferta. Eugenio Navarro, del Teatre la Puntual, és optimista pel que fa a la salut del sector i trenca, altre cop, la tesi que els titelles siguin només per a nens: «A la Puntual molts cop han vingut adults sols a veure obres que són per a nens a partir de 4 anys. Les meves obres són per a tothom, és un segell que ja dúiem amb La Fanfarra». Toni Rumbau, cofundador de La Fanfarra i del Teatre Malic amb Navarro i Mariona Masgrau, llegeix una època esplendorosa per als titelles: sense necessitat de perdre la tradició els titelles renoven els seus discursos, segueixen sent uns «elements sintètics del teatre: amb el mínim aconseguïen el màxim d'expressió», és una economia de recursos que resulta ser molt atractiva.

Agustí insisteix: si en el passat era un treball d'artesanía (capacitat tècnica per manipular i construir titelles), avui ja explica històries. Queda pendent el ter-

cer pas, el de la innovació. Pep Farrés en discrepa de l'abús amb la paraula risc: «La paraula risc té perill perquè està sobrevalorada». De poc serveix fer una peça trencadora si té vida només en algun festival. Les produccions de Farrés Brothers arriben a les 300 funcions. Els seus dos components, però, són inquiets i se'ls troba sovint en cursos d'interpretació i manipulació. Només alguns d'aquells coneixements (en general prou interessants) els poden introduir en els seus espectacles, i sempre de manera mesurada, comenta Pep Farrés. El secretari general d'Unima (Unió Internacional de Marionetistes) i director del Festival Tot, Jacques Trudeau, constata que hi ha una certa tendència a la fragmentació als espectacles: construir titelles que són una part del cos, menystenint allò que no expressi: la forma també es revoluciona. El Centre de Titelles de Lleida es caracteritza per l'adaptació de clàssics, tot i que amb uns titelles molt propers als artefactes renaixentistes (polítics, engranatges), que, paradoxalment, mostra una trama molt diàfana, buida, esquemàtica, depurada.

Tot bull al món titella. Les tècniques, els plantejaments escènics, no fan més que renovar-se i desplegar més possibilitats. Des que l'artista apareix a les fosques,

Titelles tradicionals

De quant català

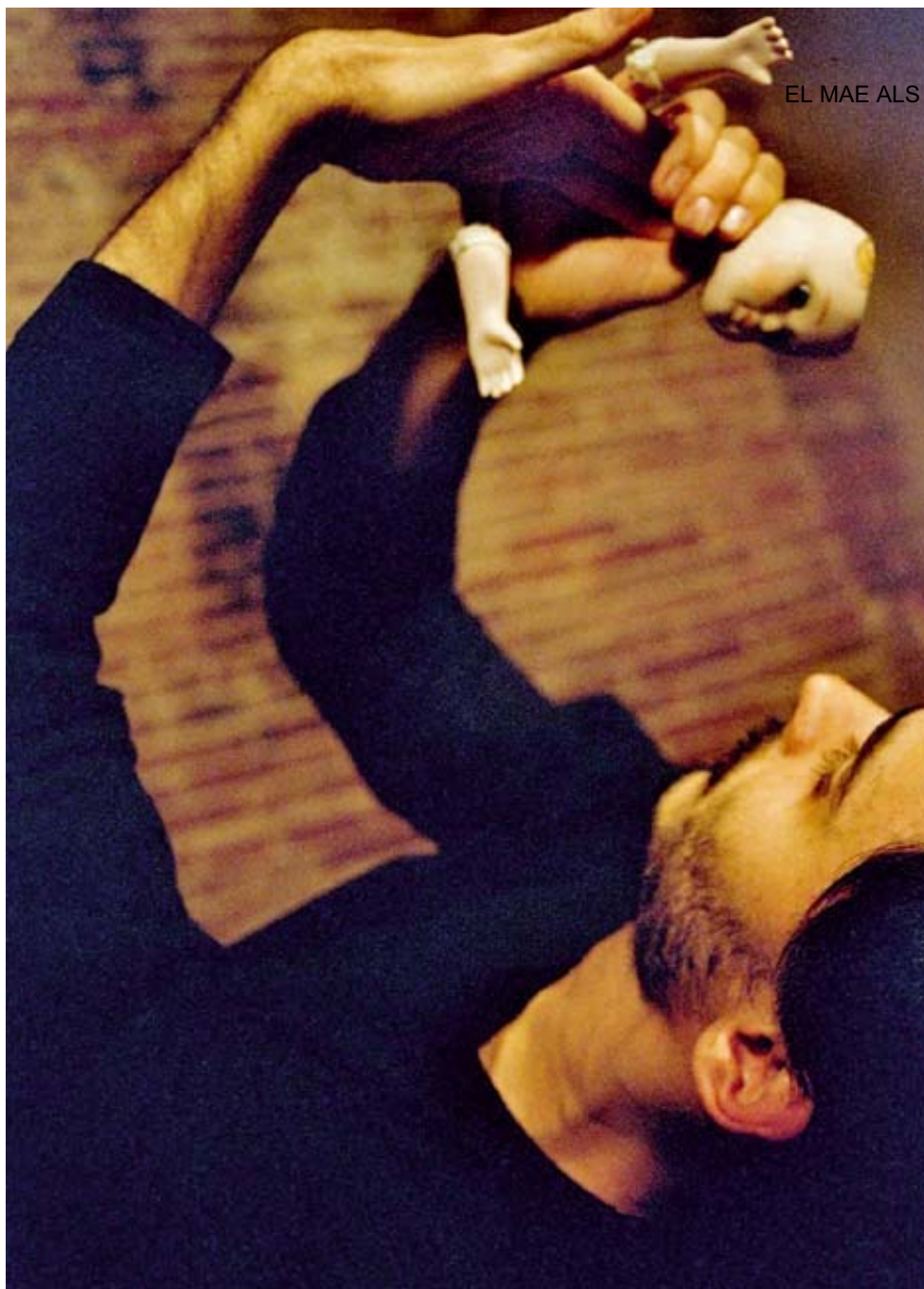
El primer titellaire conegut amb els titelles de quant català és Juli Pi (1853-1920). Posteriorment, apareixen famílies com les d'Anglès o els Vergés (aquests últims encara en actiu). Es tracta d'uns titelles que es caracteritzen per la seva morfologia. Els tres dits centrals de la mà (índex, cor i anular) subjecten el cap. El polze i el pe-

tit manipulen les extremitats superiors. Molts dels titellaires encarregaven els caps i mans a tallistes professionals que construïen reproduccions de sants i verges per a les esglésies. Això els dona una gran categoria escultòrica i fa que alguns disposin d'ulls de vidre per augmentar el seu realisme. Així com els de quant

Titella desvestit de Juli Pi/MAE

clàssic (fitxa següent) procedeixen de la tradició italiana del *Pulcinella* napolità i altres màscares de la Commedia dell'Arte, els catalans disposen de dramàturgia i personatges propis. No hi ha arquetips: cada manipulador tria el seu heroi (solen ser espavilats i de classe baixa, i sovint combaten amb el Banyeta).

El cap als núvols (jo de gran vull ser un dibuix animat), amb Xavier Bobés. / PRESENCIA

tapat, a la possibilitat que l'actor dialogui amb els seus titelles.

La tècnica oriental *bunraku* s'insinua en peces molt fresques com *L'illa desconeguda* de Markeliñe (els actors manipulen uns pantalons i una camisa en una perxa ballant un rock d'Elvis Presley amb l'inconfusible cop de maluc) o catàrtics com *Futuros difuntos* de La Zaranda (transformen en interns d'un manicomi figures de fusta tallades a l'Amèrica Llatina que s'utilitzen, degudament vestides, com a representació dels sants). Miguel Gallardo, un deixeble de Jordi Bertran, treballa actualment amb titelles de mida natural, com els *bunraku*. Ho fa en solitari. I, a més, s'atreveix a mantenir-hi un diàleg, un dels grans cànons trencats. Els manipuladors passen a ser actors, intervenen amb els titelles, els interpel·len: apropen encara més el ninot al públic. La hibridació fa confondre els termes. Per a Alfred Casas, professor de titelles de l'Institut del Teatre, el treball de Gallardo cal emparentar-lo amb el de Marrot, un personatge que es domina posant la mà per darrere del cap, com succeeix amb els ninots dels ventrílocos. El món dels titelles no té fronteres. És sublim i inabastable com l'aire. No se sap si l'ànima la imposa l'interpret o és la figura que s'hi rebel·la quan la subjecten des de dins.

De guant clàssic

És, probablement, el tronc central dels titelles a Europa. Es desenvolupa a partir dels rols dels personatges de la Commedia dell'Arte. Aquesta tècnica ancestral caricaturitza els vells i rics (Dottore i Pantalone) amb uns personatges joves i espavilats que dominen l'acció tot i ser vassalls: Puccinella i Arlequí (sempre afa-

mats i gens correctes en les formes), Brighella (cuiner), Colombina (la serventa) i Capitano (soldat afamat, cregut però valent.) Arrenca, doncs, de la tradició del segle XVII i s'expandeix a mesura que les companyies italianes viatgen per tot Europa. A molts territoris, crea una tradició paral·lela. Punch és el Pulcinella anglès, Po-

Polichinelle,
l'heroi francès
/ MAE/ R.
RAMOS

lichinelle, el francès; Kasperl, l'alemany; Don Cristóbal, l'espanyol, i fins i tot Don Roberto Polichinela, el portuguès, o Petrushka, el rus. Toni Rumbau està elaborant un estudi que relaciona ciutats d'europa amb els Putxinelles. A Nàpols, la relació amb Pulcinella és tan forta que titella i ciutat s'identifiquen mútuament.

Festival de somnis

Tres exemples de festivals: la Fira de Lleida, el Tot de Barcelona i el Guant de Valls. Públic i noves propostes són els reclams d'aquests cartells

J. BORDES / ANNA ESTALLO
Aquesta mateixa setmana arrenca la 22a edició de la Fira de Titelles de Lleida, el festival del sector considerat *estratègic* pel Departament de Cultura. És la gran iniciativa internacional que impulsa el Centre de Titelles de Lleida, una companyia que arrenca el seu 25è aniversari amb aquesta activitat. Tot i l'obligat estalvi per la retallada de les institucions, la fira mantindrà la llotja, un espai on es facilita la trobada entre artistes. L'any passat, segons un estudi de la COFAE (Coordinadora de Ferias de Artes Escénicas del Estado Español), cada euro invertit per l'administració en va significar set en valor de contractacions. El Centre de Titelles de Lleida exigeix un espai, ja s'ha fet gran. Confia a disposar d'un museu per poder exposar, per ara, tots els titelles construïts per Joan-Andreu Vallvé, un artista vingut de les arts plàstiques que

es va enamorar perdudament de la capacitat de construir «unes escultures amb moviment» i, gràcies al teatre, amb ànima. Es preveu fer fins a quatre exposicions presentant titelles de *Retable de Nadal*, *Hamelin*, *Peter Pan* i uns altres de grans dimensions que mai no han sortit en cap espectacle.

Julietta Agustí, directora de la fira, aventura que en la pròxima edició se'n presentaran quatre exposicions més, tot extret del magatzem propi de la seva companyia. El centre pretén donar servei a les noves companyies per donar-los l'alternativa. El grup que ha normalitzat els titelles al TNC, també ha participat en el món de l'òpera amb el Liceu i disposa d'un estable mercat internacional. La Fira de Lleida ha tocat sostre des de fa anys quant a públic: 30.000 espectadors. La vintena de companyies que presenten alternen sales i carrer, multiplicant ses-

La Fira de Lleida és la referència a Catalunya

El Festival Tot de Barcelona casa tradició i modernitat

El Ministeri de Cultura finança la continuïtat del Guant

sions. Però com més se'n fan, més s'omplen. La vela ha donat una presència notable. Ara, presenten companyies internacionals per donar a conèixer el que es fa a fora i, alhora, conviden (amb el suport de l'Institut Ramon Llull) programadors internacionals. Aquests viatges garanteixen la contractació de companyies de la fira més enllà dels Pirineus. La fira és un impuls contrastat.

El Festival Tot és molt jove, només se n'han fet dues edicions. Però ha vingut per quedar-se. Després d'anys que s'ha adormit el Festival de Titelles i Teatre Visual de l'Institut del Teatre (la darrera edició es va batejar amb el nom de *Neo*, que s'insinua el retorn per al 2013), el Poble Espanyol ha agafat el relleu. Jacques Trudeau és el director d'una segona edició que ha volgut enfrontar les tècniques més clàssiques (que encara respiren misticisme a l'Orient)

Titelles tradicionals

Marionetes

És una tradició molt antiga i a Europa segueix corrents cultes i sofisticats. Han tingut estructura dramàtica i s'han utilitzat en l'òpera (Salzburg). Al XIX apareixen relacionades amb el cabaret, on es tracta d'executar petites demostracions en què el que es valora és la capacitat del manipulador per aconseguir que la fusta

es mogui amb realisme. A Catalunya, als anys vint l'arribada de Harry Vernon Toser (1902-1999) crearia escola. Professor a l'Institut del Teatre, tot i que mai no va ser professional va instaurar una escola que va impulsar la carrera de Pepe Otal (1946-2007), així com Jordi Bertran, entre d'altres.

La marioneta de tija és una va-

Pallasso.
/ MAE / R.
RAMOS

riació notable de la marioneta. Consta d'una barra que subjecta cap i cos. Les mans es mouen amb dos únics fils. Es crea per poder executar accions dinàmiques (batalles o danses) i interpretar cançons èpiques, com ara el Faust. Se suposa que les marionetes d'*El retablo de maese Pedro* eren d'aquesta mena.

Ambient a la Fira de Lleida de l'any passat; el Festival Tot de fa unes setmanes; i una imatge del Festival Guant.

amb els treballs més innovadors. Trudeau, que es va estar tres dècades darrere un vel amb Théâtre sans Fil al Quebec, viatja arreu (amb una cartera on col·lecciona petites notes de grups per contractar en noves edicions), tot constatant que el batregar del titella és ben viu.

Per últim, el Guant, el Festival Internacional de Teatre de Títelles de Valls, que es desplega a la comarca de l'Alt Camp, arribarà a la setena edició el proper mes d'octubre. La situació financera del país havia deixat en la corda fluixa la continuïtat de la mostra, però el Ministeri de Cultura ha aprovat una subvenció de 50.000 euros que s'afegiran a les presumibles aportacions d'altres estaments. El festival, amb la direcció artística de Pa Sucat, s'ha fet famós arreu del territori per la singularitat d'alguns dels seus espectacles. L'any 2010 hi van participar quinze companyies i hi van assistir més de 5.800 espectadors.

Teatre d'ombres

A Europa, arriba el teatre d'ombres d'Orient (Turquia i la Xina) i se l'associa a les *chinoiseries* del segle XVIII. A finals del XIX, va compartir pantalla amb el cinema dels germans Lumière dins la línia d'exhibir noves troballes visuals. S'utilitza per explicar històries molt senzilles (*El pont trencat*) i sobretot per aconseguir efectes

sorprenents. A Orient, però, sí que neix amb tradició dramàtica (el *Mahabharata* o el *Ramayana* indi tenen versió per a ombres, així com bona part del repertori de l'Òpera de Pequín, a la Xina). Les ombres es desplacen a Europa fa relativament poques dècades, amb altres tradicions de personatges inanimats com poden

Un personatge d'ombra. / MAE / ROBERT RAMOS

ser els titelles d'aigua o bé el bunraku japonès.

Aquest titella de mides properes a les d'un home es manipula per tres persones que coordinaven peus, maluc i espatlles. Alguns dramaturgs alternaven textos per al teatre popular (kabuki) amb el bunraku, símptoma de la seva importància.

Els teatrins de cada dia

Hi ha espai estable, tot i que arraconat a la gran Barcelona. Al 2005 va obrir La Puntual, que supleix el buit del Malic d'anys enrere. També el Tibidabo ha renovat aquell racó de marionetes i autòmats que va fer popular Herta Frankel, la manipuladora austríaca que va guanyar la finestra de la televisió en blanc i negre per a les marionetes i els titelles. Un tercer punt és el Museu de les Arts Escèniques. Avui, hi ha inventariats uns 400 objectes relacionats amb el món del titella, que es remunten a principis del segle XX. L'Institut del Teatre ha signat un conveni amb l'Ajuntament per fer visitable el fons de documentació a la Casa de la Premsa. Serà a partir del 2013.

Si hi ha un escenari estable de titelles a Barcelona és gràcies a Eugenio Navarro. El teatre La Puntual és dels teatres més petits de Barcelona. Això fa que només admeti espectacles de petit format. La Puntual va obrir per la Mercè del 2005. Ho va fer amb la clara intenció d'aconseguir obrir més que els caps de setmana. Ha estat un treball difícil normalitzar les sessions de divendres («són el nostre dia de l'espectador», comenta). El 40% de la seva programació és pròpia: Navarro interpreta petites peces de repertori; algunes, com *El Malic a la Xina*, es remunten a tres generacions d'espectadors d'una mateixa família: l'avi va veure, de jove, La Fanfarra a la plaça del Pi; el pare, al Malic; i el fill, a La Puntual. Navarro completa la programació convidant altres companyies. Tant les que són de nova fornada

El Marionetàrium del Tibidabo, un detall del Taller de Marionetes de Pepe Otal i una autòmat, al fons del MAE. / M.PÉREZ / A.PUIG

com les de tota la vida: Mar-duix, Naips, Babi, Vergés... Per últim, l'*altre anglès* titellaire de Barcelona (juntament amb l'històric Tozer) atrau els espectacles internacionals de gira. I és que «tothom vol venir a Barcelona», sentència satisfeta. Navarro, que compta com molts manipuladors amb la col·laboració del constructor de titelles Martís Doy, segueix inquiet, amb ganes de provar nous camins com el de titella de taula. Però no per això vol renunciar al seu clàssic *teatre de catxiporra* (la nata ben sorollosa i la llengüeta són els dos reclams per a la riallada generosa): «M'entusiasmen perquè eren es-titelles que jo veia de petit».

Del Tibidabo a Ciutat Vella

El Tibidabo també ha recuperat els titelles. Al 2006 van reobrir el Marionetàrium. Herta Frankel és un nom que, avui, encara vincula molts pares i avis al descobriment dels titelles, les marionetes i els autòmats. També amb una pols que li atorga bohèmia i saviesa del temps hi ha la Casa Taller de Marionetes. L'ombra de Pepe Otal (1946-2007) hi és constant. En cartells, màximes escrites espontàniament que sembla que mai més s'hagin d'esborrar. La seva era una barba acollidora, tot i que amiga de l'anarquisme i de l'humor més negre que actués d'arma espantadissa per a la canalla més pueril. Avui, el local segueix obert amb una associació que alterna teatre i poesia amb sopars per vuit euros. En aquest racó amagat s'hi congrega un dels grups d'espectadors més joves de Barcelona. L'espirit confiat conviu amb les goteres irremeiablement.

Un detall de la Casa Taller de Marionetas, una mena de temple dedicat a l'anarquisme i a la generositat de Tozer i Pepe Otal. / MARTA PÉREZ

Titelles contemporanis

De taula i teatre d'objectes

Titella de taula és aquell que es manipula damunt un taulell a mitjana alçada. Es manipula a l'altura de la cintura i el manipulador no s'amaga. Companyies catalanes com L'Estaquirot (*Plo-ramiques*, *La pastissera i els fo-llets*), El Príncep Totilau (*Sis Joans*, *Cavallet de cartró*) o el Centre de Titelles de Lleida (*Mowgli*, *Vola*,

Peter Pan) utilitzen aquesta tècnica. L'actor es lliure d'encarar-se amb el personatge.

També el teatre d'objectes és una de les darreres portes per explorar. Amb alguna possible connexió als personatges autòmats (màquines amb forma de persones que actuen autònomament), consisteix a donar vida i un rol de

Cavallet de cartró / XAVI OLIVÉ

personatge a un objecte. Farrés Brothers (*La maleta de l'Agustí*) treballen una mena de marioneta portada, d'arrel francesa, o Miguel Gallardo (*Don Juan. Memòria amarga de mi*), que creua una història amb un personatge de mida natural subjectat només pel cap, com una mena de ventríloc-dramaturg.

Una mica del Vallès

Vestigis del modernisme. Obrim el teló, nova exposició al Museu Abelló

Mollet. El proper dijous, 5 de maig, el Museu Municipal Joan Abelló inaugura una nova exposició temporal. *Vestigis del modernisme. Obrim el teló*, és una exposició que sorgeix del descobriment de vestigis excepcionals que Joan Abelló havia anat atresorant al llarg de la seva vida. El projecte *Vestigis del modernisme* està format per una triada d'exposicions (*Obrim el teló*,

Interioritats quotidianes i *Carles Pellicer, un pompiet català*) sorgides del descobriment dels vestigis excepcionals que **Joan Abelló i Prat** (1922-2008) havia anat recollint al llarg d'una intensa trajectòria dedicada a pintar.

Per a Abelló, el col·leccionisme d'art era una afició, mentre que la pintura era una vocació. Gran part dels objectes procedien del que fou el seu mestre, el pintor **Carles Pellicer i Rouvière** (1865-1959).

Obrim el teló és la primera exposició del projecte *Vestigis del modernisme* i està dedicada a les arts escèniques amb obres del fons de la Fundació Abelló, més algunes peces procedents de l'Institut del Teatre i del Museu de Cerdanyola. A partir de l'evocació escrita per Joan Abelló a *L'Hora del te*, escollim les escenes que al·ludeixen al teatre, la

música i la dansa, síntesi de l'ideal de l'art total del modernisme.

Carles Pellicer i Joan Abelló van entrellaçar les seves vides la primavera de 1946. A través de les paraules del jove deixeble descobrim el caràcter del seu mentor: "el culte a l'amistat, a les coses belles i refinades a què ha consagrat la seva llarga vida". L'any 1961, Joan Abelló publicà *L'hora del te*, recordant els 30 anys de la mort de Carles Pellicer. En aquesta exposició els records i les converses a l'hora de prendre el te ens guiaran als espais recreats de l'oci d'ambdós artistes.

L'exposició s'inaugurarà el proper dijous, 5 de maig a les 8 del vespre, i es podrà visitar fins al 6 de novembre. La inauguració comptarà amb l'habitual col·laboració de l'Escola de Música de Mollet. **RdV**

Autisme la Garriga present al 59 Trofeu Conde de Godó

La Garriga. Autisme la Garriga ha estat present a l'Estand Solidari del Reial Club de Tennis Barcelona durant la celebració del Barcelona Open Banc Sabadell – 59 Trofeu Conde de Godó. La presència d'aquesta entitat en aquest important esdeveniment s'emmarca en la campanya de sensibilització i conscienciació sobre l'autisme que de forma permanent porta a terme i que, per primera vegada, ha tingut també presència en aquest prestigiós torneig de tennis. Molts dels assistents es van aturar a l'estand i es van interessar pel projecte i pels treballs que realitzen els nois i noies afectats per l'autisme. Va tenir especial èxit la rosa solidària d'Autisme la Garriga, elaborada per celebrar la festivitat de Sant Jordi. **RdV**

Acte central del centenari de la Coral L'Aliança

La Garriga. El proper diumenge, 1 de maig, a les 12 del migdia al Passeig del Dr. Vich, la Societat Coral L'Aliança de la Garriga celebra l'acte central del centenari. L'Aliança oferirà el Concert del Centenari amb el Cor d'homes de la Federació de Cors de Clavé i la Banda de Música del Prat de Llobregat. Els mestres **Jordi Gargallo** i **Enric Roca**, dirigiran les corals mentre que la Banda de Música serà dirigida pel mestre **Joan Carles Chordà**. **RdV**

Mollet celebra la 8a Mostra d'Entitats

Mollet. Els propers dies 6, 7 i 8 de maig, Mollet celebrarà la 8a Mostra d'Entitats, a l'Illa de Can Mulà. L'objectiu de la trobada és que el teixit associatiu de la ciutat pugui donar-se a conèixer, ja sigui fent difusió de la seva tasca o mitjançant la programació d'activitats diverses. La vuitena edició de la Mostra aplegarà una seixantena d'entitats cíviques, veïnals, culturals, esportives, de l'àmbit dels serveis socials i la salut, de dones, solidaritat, joventut o la gent gran. La Mostra d'Entitats es complementa amb un programa d'activitats entre les que destaquen diferents tallers, una actuació de les Gitanes a la Rambla, així com diversos concerts i demostracions d'altres danses tradicionals. A banda, el diumenge pel matí l'avinguda de la Llibertat acollirà la 19a Festa de l'Esport al Carrer que comptarà amb la participació dels clubs de la ciutat que organitzaran tallers per a fomentar la pràctica esportiva. **RdV**

Mostra de novel·la romàntica

L'Ametlla. La Biblioteca Municipal Josep Badia i Moret acollirà, entre els dies 3 de maig i 5 de juny, una mostra de novel·la romàntica en coorganització amb l'Obra Social d'Unnim i la Diputació de Barcelona.

Es tracta d'una nova exposició destinada a la Xarxa de Biblioteques Municipals per tal d'acostar al públic actual la diversitat literària i, en aquest cas, reflectir l'evolució del gènere que ha tingut més acceptació popular al llarg dels anys gràcies

a uns esquemes pensats per arribar fàcilment als sentiments, en especial de les dones. L'exposició es completa amb una selecció bibliogràfica de 35 autors i autores de tots els temps, i amb una guia de les autores més actuals, responsables de convertir les novel·les romàntiques en les millors amigues de les dones, que, segons els puristes, "no t'escolten, però parlen de tu, et fan riure i et permeten oblidar per un segon com n'és, de dur, ser la princesa del teu propi conte". **RdV**

28 associacions participaran a la 2a Fira d'Entitats

Sant Feliu. El diumenge, 1 de maig, de 10.00 a 14.00h, la plaça Josep Umbert Ventura de Sant Feliu de Codines acollirà la 2a Fira d'Entitats. Un total de 28 entitats participaran a la mostra (17 de culturals, 8 d'esportives, 1 de social, 1 de comerç i 1 de medi ambient). Aquesta activitat està organitzada per l'ajuntament d'acord amb les entitats del poble

que hi han volgut participar amb el suport de la Diputació de Barcelona i el projecte de Llei de Barris. Paral·lelament a la 2a Fira d'Entitats, ubicada a la plaça Josep Umbert Ventura, també s'organitza la 2a Fira de la Primavera amb parades de productes d'artesanía, d'alimentació, bijuteria, complements i regals de tot tipus. **RdV**

El Premi Josep Escobar de Còmic rep més de mig centenar d'obres

Granollers

EL 9 NOU

El Premi Josep Escobar de Còmic i Il·lustració ha rebut un total de 56 obres de 44 participants, deu més que el 2009. Una tercera part dels participants són de Granollers i comarca, i la resta de les comarques veïnes com el Vallès Occidental i el Maresme, però també de poblacions de Girona, Tarragona o València. Una de les obres procedeix del Canadà. Per categories, nou obres pertanyen a l'A (fins a 12 anys), 4 a la B (de 13 a 18 anys) i 43 a la C (a partir de 18 anys), desglossades en il·lustració (10 obres), còmic (11) i tira/vinyeta (22).

Una de les novetats d'aquesta edició és el vot popular. Fins al 13 de maig, a través de la web del Gra (www.grajove.cat) es pot votar la millor obra en les categories B i C. El veredict del jurat es farà públic el mes de juny. Els guanyadors tindran com a premi l'edició d'un llibre-recull, premis en metàl·lic de 300 euros, un lot de còmics i material d'il·lustració, un curs de còmic, l'estampació de samarretes i la impressió en els formats de pòster i estovalles de taula, en funció de la categoria.

El Premi Escobar és de periodicitat biennal i és organitzat per l'Ajuntament de Granollers i El Colador.

El Museu Abelló inaugura "Vestigis del modernisme. Obrim el teló"

Mollet del Vallès

El Museu Abelló de Mollet inaugura aquest dijous a les 8 del vespre l'exposició "Vestigis del modernisme. Obrim el teló", que sorgeix del descobriment de vestigis excepcionals que Joan Abelló havia anat atresorant al llarg de la seva vida i la seva trajectòria dedicada a pintar. El projecte global de "Vestigis del modernisme" es completarà amb dues exposicions més, "Interioritats quotidianes" i "Carles Pellicer, un pompier català". La mostra que s'inaugura aquest dijous està dedicada a les arts escèniques amb obres del fons de la Fundació Abelló, més algunes peces procedents de l'Institut del Teatre i del Museu de Cerdanyola del Vallès.

L'Ajuntament presenta la vuitena edició de 'Paraules per a vuit espais' Alumnes de Granollers evocuen espais de la ciutat en un nou llibre

Albert Solanes, de l'Institut Celestí Bellera, va ser un dels alumnes que va llegir un text en la presentació de dijous

Granollers

EL 9 NOU

La nova edició del llibre *Paraules per a vuit espais*, editat pel Servei d'Educació de l'Ajuntament de Granollers, es va presentar aquest dijous a la tarda a la Casa de Cultura Sant Francesc de Granollers. Precisament, aquest és un dels espais protagonistes de la vuitena edició d'aquest treball, que inclou textos escrits per alumnes de segon d'ESO de tots els centres d'educació secundària de la ciutat, acompanyats de diverses fotografies. Els altres espais que

han servit de punt de partida dels textos són la capella dels Sants Metges, el refugi de la plaça de Can Sinia, l'edifici dels Mossos d'Esquadra, la plaça de la Llibertat, l'església dels Franciscans, la Masia de les Tres Torres i la plaça de les Hortes. Durant el projecte, Pere Cornellas va fer un taller fotogràfic a la capella dels Sants Metges i es van fer visites a la Masia Tres Torres i al refugi de Can Sinia.

En la presentació, alguns dels alumnes van llegir textos publicats. Els participants en aquest nou projecte han estat Guillem Raich, Mariona Camats, Júlia Corominas,

Kati Lunina, Guillem Pocerull, Maria del Pla, Anna Caballero, Yasmin Koubiss, Albert Solanes, Maria Rodríguez, Roger Serra, Mar Forné, Corina Fernández, Joana Casanova, Michelle Domínguez, Jordi Schröder, Xavi Gutiérrez, Natàlia Fernández, Etna Suplà, Marc Carmona, Berta Llobet, Maria Martín, Quico Gil, Laura López, Maria Estirado, Ona Goeree, Laura López, Pau Folch, Alicia Martínez Cámara, Mar Paloschi, Alicia Matrínez Horna, Marc Castro, Andrea Raya, Marc Alcalá, Yasmina Morilla i Sònia Brú.

Teatre de Ponent preestrena una obra d'Empar Moliner

Granollers

EL 9 NOU

El Teatre de Ponent de Granollers acollirà aquest dijous la preestrena de *Què hi faig aquí si sóc un àngel?*, amb textos d'Empar Moliner. Dirigida per Gemma Reguant i interpretada per Mariona Casanovas, el muntatge és la continuació de la trajectòria endegada per l'actriu amb *M de Roig*. Seguint aquesta línia, ha recuperat alguns textos d'Empar Moliner, uns fragments irònics i frescos que ens fan reflexionar sobre la societat en què vivim.

El resultat del treball és un espectacle de petit format en què la paraula esmolada i el moviment s'abracen per donar cos als articles periodístics de Moliner. Amb un estil brillant, precís i sarcàstic, l'espectacle explora la capacitat comunicativa, on l'humor i la complicitat amb el públic són els elements més importants.

Fidel a l'esperit que mou els textos, l'espectador es trobarà amb una escenografia sobria i una actriu amb qui podrà compartir el viatge de cadascun dels articles políticament incorrecs. Després de la preestrena d'aquest dijous a Granollers, el muntatge es podrà veure a l'Espai Brossa de Barcelona des del 27 de maig fins al 19 de juny.

Versos Lliures amb Anna Ballbona i Roc Casagran

Granollers

Els poetes Anna Ballbona, de Montmeló, i Roc Casagran, de Sabadell, van ser els protagonistes del segon recital del cicle Versos Lliures, que es va celebrar dijous al vespre al local de L'Esquerda a Granollers, entitat organitzadora. El recital va estar marcat pel

seu caràcter distès i pels comentaris irònics dels dos poetes. Casagran va recitar alguns poemes de caire polític (relació de Catalunya amb l'Estat espanyol, independència...) amb altres que parlaven d'amor i sexe. Ballbona, per la seva part, va centrar el seu recital en dos poemaris inèdits, *Conill de gàbia* i *Vals de plom*. La propera sessió serà dijous amb els poetes d'Edicions Labreu, Tomàs Arias i Jaume Pons Alorda.

Òscar Molina dirigeix 'Pasta fullada' al teatre auditori

Granollers

El Teatre Auditori de Granollers acollirà aquest dijous dues representacions de l'obra *Pasta fullada*, dirigida pel granollerí Òscar Molina i escrita per Ever Blanchet. Es faran dues representacions a les 6 de la tarda i a les 9 del vespre. El muntatge està protagonitzat per Josep Minguell, Margarida Minguell, Carles Sales i Carme Sansa, que interpreten a dues parelles d'amics. Sota la direcció de Molina, aquesta obra de Blanchet fa plantejar de nou la falsa seguretat de tenir a prop els amics. És una obra que reprèn els sentiments de tolerància i complicitat entre quatre personatges, on els tòpics hi són ben presents.

Dilluns, 2 de maig de 2011

El Museu Abelló de Mollet presenta la primera mostra d'un projecte més ampli

Una exposició mostra els vestigis modernistes de la col·lecció Abelló

Sarah Bernhardt (paper a l'albúmina)

Carles Pellicer i Joan Abelló a Can Pellicer, el 1950

Granollers

EL 9 NOU

El Museu Municipal Joan Abelló de Mollet presenta des de dijous "Vestigis del modernisme. Obrim el teló", una exposició que sorgeix del descobriment de vestigis excepcionals que Joan Abelló (1922-2008) havia anat recopilant al llarg de la seva intensa trajectòria dedicada a pintar. Per a l'artista de Mollet el col·leccionisme d'art era una afició, mentre que la pintura era una voca-

ció. Gran part dels objectes procedien de qui va ser el seu mestre, el pintor Carles Pellicer i Rouvière (1865-1959).

"Obrim el teló" és la primera de les tres exposicions que formen part del projecte "Vestigis del modernisme". Les altres dues són "Interioritats quotidianes" i "Carles Pellicer, un pompier català".

Aquesta primera exposició, que estarà oberta fins al proper 6 de novembre, està dedicada a les arts escèniques amb obres del fons de la Fundació Abelló, més algunes

peces procedents de l'Institut del Teatre i del Museu de Cerdanyola. A partir de l'evolució escrita per Joan Abelló a *L'hora del te*, s'han escollit les escenes que al·ludeixen al teatre, la música i la dansa, síntesi de l'ideal de l'art total del modernisme.

Carles Pellicer i Joan Abelló van entrellaçar les seves vides la primavera de l'any 1946. A través de les paraules del jove deixeble es pot descobrir el caràcter del seu mentor. L'any 1961, Joan Abelló va publicar *L'hora del*

te, recordant els 30 anys de la mort de Carles Pellicer. En aquesta exposició, els records i les converses a l'hora de prendre el te guiaran els espectadors als espais recreats de l'oci dels dos artistes.

Amb motiu d'aquesta exposició, el Museu Abelló i la ciutat de Mollet s'han inclòs a l'agenda de la Ruta Europea del Modernisme. El lloc web de la Ruta Europea del Modernisme vol ser l'espai on hi ha la informació més completa sobre el patrimoni modernista d'Europa i del món.

El guitarrista Rafel Sala
actua dimecres a Can Rius de Caldes

Caldes de Montbui

EL 9 NOU

El professor de guitarra Rafel Sala, de l'Escola Municipal de Música Joan Valls de Caldes de Montbui, oferirà un concert aquest dimecres a les 8 del vespre a la sala noble de Can Rius juntament amb dos alumnes de la mateixa escola, Jordi Valls (rapsode) i Martí Doñate (clarinet).

Sota el títol de *Cinc guitaristes catalans del segle XIX*, aquesta vetllada de música i poesia oferirà un programa amb obres de guitarristes catalans del segle XIX no gaire freqüent en el repertori de concert, excepte les de Ferran Sor. Els altres músics protagonistes de la vetllada seran Josep Viñas, Josep Brocà, Jaume Bosch i Josep Ferrer. Amb cada autor hi haurà, prèviament, la lectura d'un petit poema d'autors contemporanis dels guitarristes: Jacint Verdaguer, Apel·les Mestres, Paul Verlaine, Joan Maragall i Charles Baudelaire.

El concert d'aquest dimecres, per tant, esdevindrà una vetllada a l'estil de les que es feien al segle XIX, que tenien lloc en els salons de l'aristocràcia, i on es llegien poemes i s'escoltava música.

Macromural a El Quatre

La sala d'art de Granollers obre l'exposició commemorativa dels seus 25 anys

Granollers

EL 9 NOU

A l'espera de la inauguració oficial, l'exposició commemorativa dels 25 anys de la sala d'art El Quatre, de Granollers, "30 x 60", ja es pot veure al llarg d'aquesta setmana. Les parets de la planta baixa, com del primer pis, s'han omplert amb l'obra d'una cinquantena d'artistes, la majoria pintors, però també algun escultor. Cadascun d'ells ha presentat un parell de peces, de les mateixes mides que indica el títol, que formen l'exposició que es podrà veure a la galeria granollerina fins al 8 de juny. La inauguració es farà aquest divendres al vespre després de l'espectacle que oferirà Pep Bou al Teatre Auditori.

Cadascun dels artistes participants en l'exposició presenta dues obres de les mateixes mides

Judit Gil fa una visita guiada a l'exposició de Sant Corneli

Cardedeu

L'artista Judit Gil farà una visita guiada aquest dimecres a les 8 del vespre a l'exposició "Judit Gil. Creences", que es pot veure a la capella de Sant Corneli de Cardedeu dins el cicle Cardedeu amb l'art vigent 2011. La inauguració s'havia de fer dijous passat al vespre, però es va suspendre a causa dels dies de dol decretats per la mort en una explosió de gas d'una veïna del municipi. Finalment, la mostra es va obrir dissabte. En aquesta exposició, l'autora mostra peces creades a partir de records i creences, personals i familiars, i es qüestiona la versemblança del que es presenta com a realitat. L'exposició és formada per diferents sèries de gravats calcogràfics i una instal·lació.

Dilluns, 9 de maig de 2011

***Fotografies del fons cedides per
il·lustrar articles***

**DAVID HOCKNEY,
UN ARTISTA
POLIFACÉTICO****Óperas en EE.UU.**

El pintor diseñó también los escenarios de 'Die Frau ohne Schatten' y 'Turandot'

Colores intensos

El uso de colores intensos y de los planos le da la brillantez de las mejores producciones pop

Exposición

Sus trabajos para la escena fueron expuestos en 1983 en Minneapolis

EL MAE ALS MITJANS DE COMUNICACIÓ 2011

**Anton M.
Espadaler**

El sake del buen amor

Ha tenido un notable y merecido éxito en toda Europa la novela de Hiromi Kawakami *El cielo es azul, la tierra blanca* (Acantilado en castellano, Quaderns Crema en catalán, traducido en ambos casos por Marina Bornas Montaña). Esta joven escritora –nacida en 1958–, al menos en este relato, no sigue, como el superventas –también muy merecido– Haruki Murakami, un buscado punto de encuentro entre Oriente y Occidente, que lo hace muy fácil de digerir en esta parte del mundo, sino que organiza su historia sin la presencia de aditamentos venidos de fuera. Tengo para mí que una de las claves del éxito de Murakami –aparte de pasar por el túmulo de la tradición narrativa propia, que se encuentra, por ejemplo, en los *Genji Monogatari*– reside en saber sacar la punta al lápiz de la cultura pop anglosajona, más el conocimiento de la literatura americana de principios del siglo XX. Nada excepcional, desde que se inauguró el periodo Meiji, que supuso la apertura al exterior. Sus más señalados predecesores –pongamos Ryunosuke Akutagawa– sacaron partido de las lecturas de los franceses del siglo XIX.

Con pocas concesiones, pues, Hiromi Kawakami explica una historia profundamente japonesa, quiero decir que aunque su escenario preferente sea la capital, en realidad, podría desarrollarse en cualquier ciudad de Japón. En este aspecto la diferencia con Murakami es notable: Murakami es muy tokiota (tiendas, bares, parques, calles, metros, todo conduce intencionadamente a una geografía precisa, en la que no hay una distancia insalvable entre las chicas de Omotesando y las de los locales del Born). Una historia, la de Kawakami, protagonizada por dos solitarios que van al mismo bar y hablan poco y consumen mucho. Sake, claro está. No impor-

Si algo caracteriza a Occidente es la destrucción sin contemplaciones de todo tipo de rituales

ta que él haya sido su profesor en la escuela. Lo decisivo es que sus monosílabos hallan en la barra del bar (se impone imaginar en japonés: nada que ver con un establecimiento de los de por aquí) un lugar de encuentro suficientemente sólido como para edificar una historia que, a pesar de la notable diferencia de edad, si consigue ponerse en pie, sólo puede ser por amor. Amor a la japonesa, todo hay que decirlo.

Y aquí es donde uno se sorprende, porque en este terreno la gran distancia entre unos y otros reside en el ritual. Es más, diría que sin el ritual, sin la canalización que todo ritual comporta, la historia hubiera sido imposible.

Pero si algo caracteriza a Occidente es la pérdida, la destrucción sin contemplaciones de todo tipo de rituales, especialmente si exigen sutileza y conocimiento de la tradición.

Ritual es proverbialmente el servicio del te. Pausado, complejo, rico de gestos, arcano. Así el amor entre el viejo maestro y la antigua alumna. Me pregunto si no es eso lo que seduce ahora a los lectores (y a las lectoras) occidentales.

De la duradera impresión que causó la escenografía del maestro Soler i Rovirosa en el Liceu y otras curiosidades

Qué noche la de aquel 1889

M. CHAVARRÍA Barcelona

La larga relación entre *La Vanguardia* y Wagner surgió de un auténtico flechazo. Apenas se había cumplido una semana desde el nacimiento del periódico cuando, el 9 de febrero de 1881, detectamos la primera mención al músico. Consiste en una breve nota en la que se da cuenta de que, “según un periódico inglés, Ricardo Wagner, el conocido compositor alemán, escribió a un amigo suyo de Londres una larga carta, en la cual aconsejaba como cosa sumamente útil y saludable introducir la música en los hospitales”.

El amor a primera vista entre el diario y el compositor fue el de este y Catalunya. Escuchar a Wagner en los palcos del Liceu significaba mirar hacia el norte. La Renaixença se sentía atraída por lo que sucedía más allá de los Pirineos y Wagner era el máximo exponente de un nacionalismo germánico en el que reflejarse. En pleno monopolio de las voces de Masini y Gayarre en el Liceu, con Wagner se introducía la liturgia, el llamado leitmotiv (el amor, el odio...) que aportaba un cariz intelectual.

La Vanguardia ya no dejó de informar sobre cada estreno de una ópera wagneriana. El de *Tristán e Isolda* en el Liceu en noviembre de 1889 no fue una excepción. De hecho, los fieles del teatro de la Rambla disfrutaron de un anticipo en su concierto (el prelude y muerte de Tristán) en octubre de ese mismo año, aunque los lectores del rotativo no pudieran disfrutar de la crónica al día siguiente. ¿El motivo? “Por imprevistas ocupaciones de nuestro compañero encargado de las crónicas musicales –se lee en un artículo de aquellos días– no pudimos ayer publicar la nota crítica del concierto”.

Pero sí hubo crónica de la velada de ópera: la periodista Marco Jesús Bertrán (autor de una historia del Liceu), bajo el sucinto título *Impresiones del estreno*, se arranca como sigue: “No re-

cordamos haber salido nunca del teatro poseídos de una impresión tan honda como anoche”. Tras loar con relamida prosa la obra (“hay monumentos que han de contemplarse con la cabeza descubierta”) o a los cantantes (“de la eminente soprano, señora Aldini, no se nos ocurre decir en alabanza sino que cuanto bueno de ella se diga es de justicia”), se detiene en la escenografía de Soler i Rovirosa, a la que atribuye buena parte del éxito.

A Bertrán se le agotan los adjetivos: “Dispuestas con experimentada malicia escenográfica, sólidas de perspectiva, espléndidas de tonalidades, ricas en detalles y en armonización de color y disposición de planos y luces dignas

“Impresión inmejorable y duradera” causó el trabajo de Soler i Rovirosa según la nota de ‘La Vanguardia’

sucesoras de las que más alto hayan puesto el nombre de Soler i Rovirosa, las tres decoraciones de *Tristán e Isolda* produjeron anoche una impresión inmejorable y duradera”.

Soler i Rovirosa ha pasado a la historia como el escenógrafo que en la Barcelona modernista rompió con la fantástica escenografía italianizante en su anhelo por dotar a las óperas de un contexto más realista –sin sacrificar algunas de las joyas modernistas con las que se rubricaban los decorados, como el Sant Jordi que se apreciaba en la maqueta–. La crónica de *La Vanguardia* del jueves 9 de noviembre lo constata: “Acaso el teatro wagneriano, como más perfeccionado, es uno de los que mayor celo exigen en la presentación del lugar de la acción dramática, y gran parte es, sin duda, el acierto en el decorado para lograr toda la sugestión que en él puede lograrse”.

Maqueta de la escenografía de *Tristán e Isolda*, de Soler i Rovirosa

BORILL

PROTAGONISTAS

Intensidad y fuerza vocal

■ Intensidad y fuerza garantiza el alemán Peter Seiffert en su interpretación de Tristán, uno de los pocos tenores que llega con brío al final de las cinco horas que dura esta ópera. Isolda es aquí la soprano americana Deborah Voigt, notablemente adelgazada. El segundo reparto no tiene desperdicio, con Ian Storey y Jennifer Wilson.

que vemos en el primer acto puede resultar naif por literal, pero el castillo y los árboles acaban desapareciendo, y el tercer acto es completamente abstracto, de tal modo que sólo se percibe la silueta de una costa, un espacio abierto que acaba siendo un espacio interior”. Un viaje, en realidad, hacia una experiencia intensamente wagneriana.

De la intensidad de los colores de la escenografía, como muestran las imágenes que ilustran estas páginas, es también responsable la iluminación de Duane Schuler. De la partitura se encargará el berlinés Sebastian Weigle, quien fue director musical del Liceu hasta la pasada temporada. Este será su octavo Wagner en Barcelona.●

El periodista Gay Talese publica una selecció dels seus articles sobre icones de la cultura i la societat del segle XX

La crònica dins les belles arts

David Castillo
BARCELONA

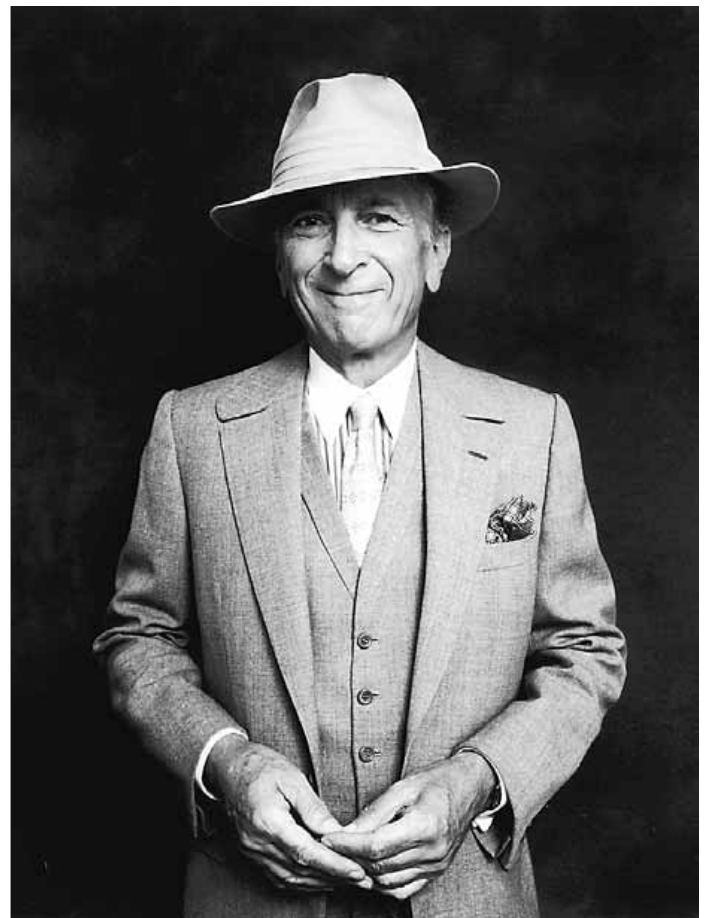
Per a un addicte al periodisme, com qui signa aquestes ratlles, l'aparició del volum *Retrats y encuentros* (Alfaguara), de Gay Talese, és una autèntica injecció d'adrenalina. També pot provocar una notable dosi d'enveja perquè les cròniques vitalistes de Talese eleven el vell ofici del periodisme al terreny de l'art, a literatura de primera i en profunditat.

Considerat com un dels pares —al costat de Tom Wolfe i Hunter Thompson— del nou periodisme, Talese es diferencia dels anteriors per la bonhomia, per la mirada civilitzada cap a la societat. Amb la mateixa intensitat pot descriure les vicissituds de la fauna felina de la ciutat de Nova York que evocar els viatges de Muham-

mad Ali a l'Havana, el primer, a començament dels seixanta quan el cèlebre campió del món de boxava participar en una missió d'ajuda humanitària amb un avió carregat de subministrament mèdic per a clíniques i hospitals cubans desproveïts a causa de l'embargament dels Es-

Talese descriu entre detalls i anècdotes Sinatra, O'Toole, DiMaggio i Muhammad Ali

tats Units. Talese combina les anècdotes de personatges legendaris amb pinzellades que expliquen a la perfecció la personalitat i el tarannà dels retratats. Un exemple superb és la crònica que dedica a un Frank Sinatra decadent i refredat: "Una part de Sinatra, no importa on sigui, sempre és absent". En una de les nits interminables del *crooner*, el presenta en un racó obscur d'una barra d'un bar, amb un Bourbon en una mà i un cigarret a l'altra, callat durant gairebé tota la nit, "estent la vista entre el fum i la semipenombra". Recalca la bona relació amb les seves exdones o el detallisme exemplificat en els centenars de regals per Nadal, on el cantant recorda els gustos d'amics i familiars. Tot plegat va més enllà de l'hagiografia. També rescata el sentit de

Talese, cronista de 'The New York Times', 'Esquire' i 'New Yorker', entre d'altres ■ ALFAGUARA

l'humor quan riu davant d'un humorista que el provoca dient-li que els italians només serveixen per espantar les mosques del peix. Per il·lustrar la crònica incorpora una frase lapidària del músic: "M'apunto a qualsevol cosa que ajudi a passar la nit, ja sigui una oració, tranquil·litzants o una ampolla de Jack Daniel's". L'article sobre Sinatra va ser aclamat el 2003 com la història més bona publicada mai a la revista *Esquire*.

Tot i la seva qualitat, el de Sinatra no supera els altres capítols. Són memorables l'esmentat de Muhammad Ali, així com els d'altres mites de l'esport com Joe DiMaggio i Joe Louis. Talese es llueix en moltes ocasions per la seva sagacitat en el moment d'enfocar amb el seu objectiu. Per exemple, amb el talent de la reivindicació del tabac, on rememora Winston Churchill amb una mà amb la V de victòria i un cigar a l'altra.

El més inspirat de tots és, però, el de Peter O'Toole, al qual retrata de retorn a Dublín després d'haver triomfat amb *Lawrence d'Àrabia* i *Bec-ket*. Són divertits els comentaris de l'actor sobre el cul de les hostesses al capellà que seu al seu costat a l'avió. Acompanyat per gots de whisky, O'Toole pot destacar en una taverna, a l'hipòdrom o quan sospira: "Ai, Irlanda és una truja que devora les seves pròpies cries". ■

La gala 'Aixeca el teló' s'inspira en el Paral·lel

Redacció
BARCELONA

La temporada teatral a Barcelona arrenca, com ja és tradicional, amb la gala *Aixeca el teló*, una festa que organitzen anualment els teatres de Barcelona per promocionar alguns dels espectacles. Es preveu

que seran més de 200 els títols que es podran veure en el curs que ara comença a Barcelona. Enguany, programada per dilluns vinent, la gala s'inspira en la història del Paral·lel. I ho fa per remarcar la pròxima inauguració del teatre municipal Artèria Paral·lel, que gestiona la SGAE,

així com la imminent obertura d'El Molino.

El dramaturg Xavier Albertí ha investigat i ha buscat material que servirà per presentar la cartellera a la gala *Barcelona aixeca el teló*. Serà una gala audiovisual que se celebrarà al Victòria i que donarà pas després a una festa a l'Artè-

El cafè de l'antic Teatre Espanol. La gala 'Aixeca el teló' fa un homenatge al Paral·lel ■ INSTITUT DEL TEATRE

ria Paral·lel, antic Teatre Espanol. Albertí ha explicat que el seu espectacle gira entorn de la "translació" històrica del Paral·lel en època del pla urbanístic Cerdà, l'"expansió" natural del districte cinquè barceloní, amb les seves acadèmies de cupletistes, i la "creació" d'una nova classe social en la demografia de la ciutat, segons recull l'agència Efe. Albertí també destaca que, amb imatges de videoocreació actuals i passades, "recuperarem una part important del nostre patrimoni i l'ensenyarem". ■